

SVĚTLO

32. ČÍSLO / XI. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

10. SRPNA 2003

Z obsahu:

Boží moc a dobrota

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
23. července 2003
- strana 2 -

Rozloučení

s nejpestřejším životem...

Káťa Giammonová,
mladá filmová herečka,
našla cestu k víře do
všech důsledků
- strana 4 -

Růženec a světci Církve

Stefano Maria Manelli
(pokračování)
- strana 6 -

Žiji si tak říkajíc stále nad poměry

Rozhovor s kolínským
arcibiskupem o naději,
která ho nese
- strana 8 -

Papežové a Terezička od Dítěte Ježíše

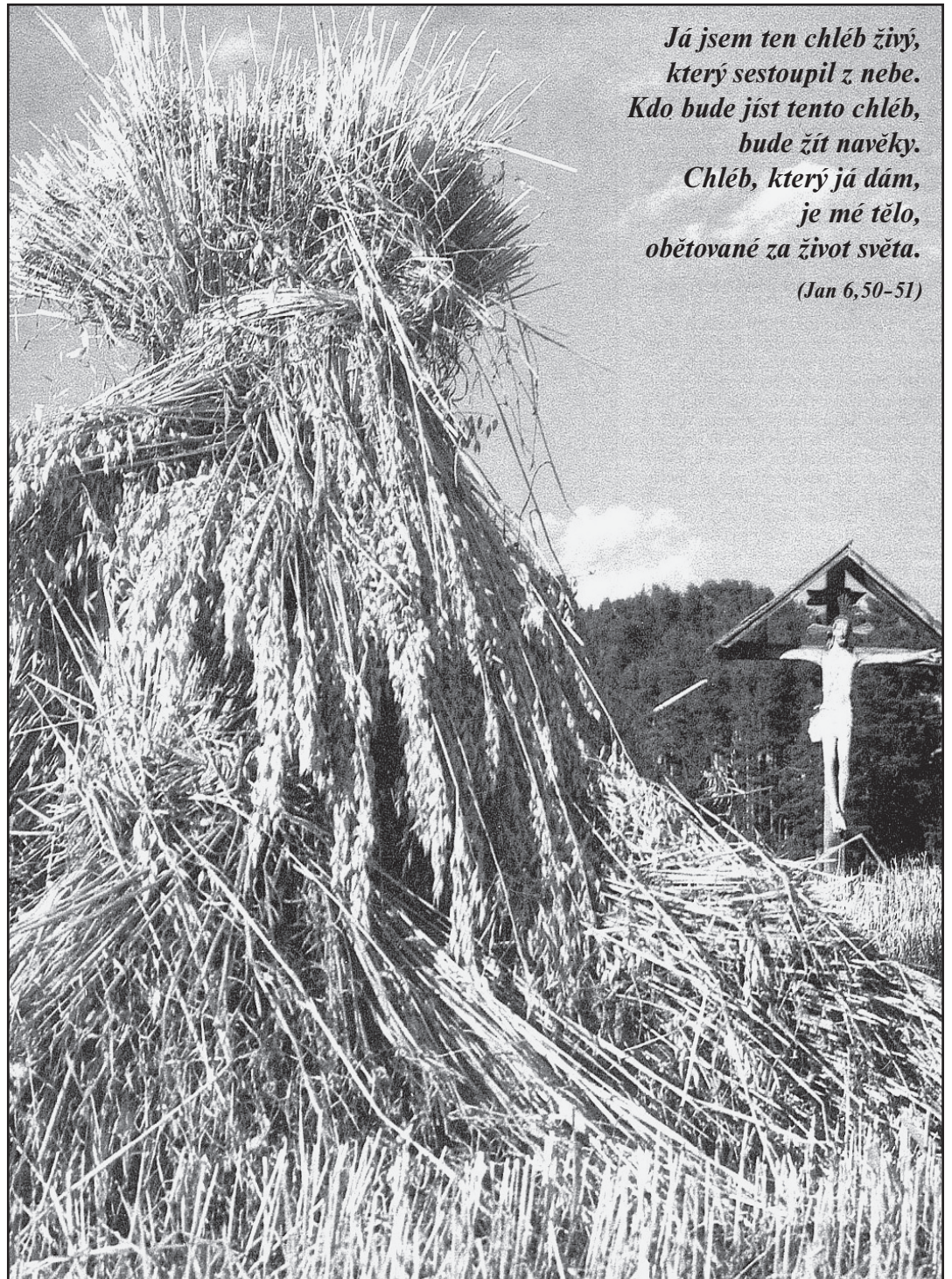
Všichni papežové 20.
století byli uchváteni
prostou vírou svěťice
z Lisieux
- strana 10 -

Dopis otce synovi

J. R. R. Tolkien píše
svému synu o víře
- strana 13 -

K ratifikaci smlouvy mezi Českou republikou a Vatikánem

- strana 14 -

*Já jsem ten chléb živý,
který sestoupil z nebe.
Kdo bude jíst tento chléb,
bude žít navěky.
Chléb, který já dám,
je mé tělo,
obětované za život světa.*

(Jan 6, 50-51)

Boží moc a dobrota

Žalm 146 z ranních chval ve čtvrtek 4. týdne

Žalm, který jsme nyní zpívali, je první část skladby, která zahrnuje také následující žalm 147 a hebrejský originál ho zachoval v jeho jednotě. Stará verze řecká a latinská z něho udělala dva rozličné žalmy.

Důvody k Boží chvále

Žalm začíná výzvou k Boží chvále a pak vypočítává dlouhou řadu důvodů k chvále, všechny vyjádřené v přítomném čase. Jedná se Boží aktivity chápané jako charakteristické a stále aktuální. Jsou nicméně různého druhu: některé se týkají Božích zásahů do lidského života (srov. Ž 146,3.6.11) a zvláště ve prospěch Jeruzaléma a Izraele (srov. v. 2); jiné se týkají celého stvoření (srov. v. 4) a zvláště pak země s její vegetací a živočichy (srov. v. 8-9).

Boží starostlivost

Když pak na konci říká, v čem má Hospodin zalíbení, zve nás žalm k dvojímu chování: k nábožné bázní a k důvěře (srov. v. 11). Nejsme ponecháni sami sobě nebo kosmickým silám, ale stále jsme v ruce Hospodina podle jeho plánu spásy (srov. v. 3).

Po slavnostní výzvě k chvále (srov. v. 1) se žalm vyslovuje ve dvou poetických a duchovních obrazech. V prvním (srov. v. 2-6)

se uvádí především historické Boží působení obrazem stavitele, jenž znovu buduje Jeruzalém, který se vrátil k životu po dlouhém babilonském zajetí (srov. v. 2). Ale tento velký umělec, jakým Hospodin je, se zjevuje také jako otec, který se sklání nad vnitřními i fyzickými ranami, přítomnými v jeho poniženém a utlačovaném lidu (srov. v. 3).

Chvála pokory

Udělejme místo svatému Augustinovi, jenž ve výkladu žalmu 146, který měl v Kartágu v r. 412, takto komentoval větu *Hospodin uzdravuje ty, jimž puká srdce*: „Komu nepuká srdce, nebude uzdraven... Kdo jsou ti, kterým puká srdce? Pokorní. A kterým nepuká? Pyšným. Nuže, puklé srdce bude uzdraveno, srdce naduté pýchou bude bito. Skutečně, pravděpodobně, jestliže bude bito, je to právě proto, aby jednou jako puklé mohlo být napraveno, mohlo být uzdraveno...“ *Uzdravuje ty, kterým puká srdce a jejich rány obvazuje*... Jinými slovy – uzdravuje pokorné srdcem, ty, kteří se zpovídají, kteří se trestají, kteří sami sebe přísně soudí, aby mohli zakusit jeho milosrdenství. To jsou ti, které uzdravuje. Dokonalého zdraví bude dosaženo na konci přítomného smrtelného stavu, když naše porušitelné bytí se oděje neporušitelností a náš smrtelný život se oděje nesmrtností“ (5-8: *Esposizioni sui Salmi*, IV, Řím 1977, s. 772-779).

Odsouzení bezbožné pýchy

Ale Boží dílo se neprojevuje pouze v tom, že léčí svůj lid od utrpení. On, který chudé obklopuje něžností a péčí, povstává jako přísný soudce vůči bezbožným (srov. v. 6). Hospodin není v průběhu dějin lhostejný vůči panování mocných, kteří si myslí, že jsou jedinými arbitry lidských osudů: Bůh ponižuje do prachu země ty, kteří provokují nebe svou pýchou (srov. Ž 2,7-8; Lk 1,51-53).

Boží působení se tedy nevyčerpává svou vládou nad dějinami; on je také králem stvoření, celý vesmír odpovídá na výzvu Stvořitele. Může nejen určit nekončený počet hvězd, ale je schopen každé z nich přidělit jméno a chrání tak přírodu a její jedinečnost (srov. Ž 146,4).

Již prorok Izaiáš zpíval: *Kdo stvořil ony hvězdy? On vyvádí jejich šiky v plném počtu a všechny volá jménem* (40,26). Hospodino-

vými šiky jsou tedy hvězdy. Prorok Baruk pokračuje takto: *Hvězdy zazářily na vykázaných místech a jásaly; zavolal je a odpověděly: Zde jsme! A zazářily radostí vstříc tomu, který je stvořil* (3,34-35).

Po nové výzvě k radosti a chvále (srov. Ž 146,7) se otevírá druhé jednání žalmu 146 (srov. v. 7-11). Na scéně je další Boží stvořitelství činnost ve vesmíru. V krajině často vyprahlé, jak tomu bývá na Východě, prvním znamením Boží lásky je dešť, který zúrodnuje zemi (srov. v. 8). Tímto způsobem Stvořitel

prostírá stůl pro živočichy. On se dokonce stará, jak dát pokrm i těm nejmenším živočichům, jako jsou krkavčí holátka, která křičí hladem (srov. v. 9). Ježíš nás vyzve, abychom se podívali na *nebeské ptáky: nesejí ani nežnou, ani nesklízejí do stodol, a přece Otec nebeský je živí* (Mt 6,26; srov. také Lk 12,24 s výslovným poukazem na „krkavce“).

Svěřme se ve všem Pánu

Ale ještě jednou pozornost přechází od stvoření k lidskému životu. A tak se žalm uzavírá tím, že nám ukazuje Hospodina, který se sklání k spravedlivému a pokornému (srov. Ž 146,10-11), jak bylo vysvětleno již v první části žalmu (srov. v. 6). Proti dvěma symbolům síly, koně a svalů muže v běhu, se staví božské jednání, které se nedá podmanit nebo zastrašit silou. Ještě jednou Boží logika nezná pýchu a aroganci moci, nýbrž obrací se k tomu, kdo je věrný a *spoléhá na jeho dobrotu* (v. 11), tj. kdo se ve svém jednání a svém smýšlení, ve svém plánování a svém každodenním životě svěřuje Božímu vedení.

Mezi ně je třeba umístit i prosebníka, který zakládá svou naději na Hospodinově milosti a je si jist, že je příkryt pláštěm božské lásky: *Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí, nad těmi, kdo doufají v jeho milost, aby jejich duše vyrval ze smrti a aby jim život zachoval za hladu... V něm se raduje naše srdce, důvěřujeme v jeho svaté jméno* (Ž 32,18-19.21).

Bolletino Vaticano 23. 7. 2003
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Texty, které se sešly na stránkách tohoto čísla jakožto odpověď na předcházející dvě čísla, spojuje základní myšlenka, v níž je vlastně obsažena celá podstata katolického náboženství. Tuto kvintesenci naší víry nám sám Bůh ze své nekonečné lásky zjevuje od samého začátku našich dějin, protože po prvním hříchu všechno naše neštěstí spočívá v tom, že ji bohužel od počátku až do dnešních dnů nechceme vzít bezvýhradně na vědomí. Najdeme ji ve starozákonním žalmu, o kterém rozjímá papež v generální audienci, stejně jako je jádrem novozákonních liturgických čtení, která připadají na tuto neděli. Ale Bůh jako by neměl na tom dosti, že ji učinil obsahem svého zjevení. Stále nám posílá své proroky, aby nám ji důrazně připomínali. Těch z nich, kteří tak činí obzvláště výmluvně a lapidárně, cení si Církev do té

Pokračování na str. 9

Víra a chléb života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Kdo přichází ke mně,
nikdy nebude hladovět**

Tvé místo je opět mezi Ježíšovými posluchači. Budeš svědkem další části velkého kázání, ve kterém Pán ohlašuje svůj největší dar, který pro tebe chystá. Pros Ducha Svatého, aby připravil tvou mysl i tvé srdce. Je toho dnes obzvláště zapotřebí, protože společnost, ve které se dnes nacházíš, nebude božskému Mistru příznivě nakloněna.

Ještě dříve, než může Pán promluvit, zvedá se proti němu hlasité reptání a nevole. Co se jim tak nelíbí? Cítí se pohoršení jeho ujištěním, že je *chléb, který sestoupil z nebe*.

Nemohou se vyrovnat se skutečností, že tento člověk, který tak dlouho žil mezi nimi, pracoval zde jako oni, má tak zvláštní poslání. Dobře si všimni, že nepřipravenost a pýcha dokážou obrátit Pánova slova v jejich pravý opak. Boží Syn tu mluví o tom, jak se k nim Bůh pokorně snižuje, když k nim sestupuje, a oni se bouří, jako by se před nimi povyšovali. Cítí se poníženi tím, že se jim dostává tak velkého vyznamenání.

Nereptejte mezi sebou. Nedej se strhnout náladami, kterým podléhá tvoje zaslepené okolí. Nezvedej svůj hlas proti Božím slovu ani tehdy, když se tvá omezená přirozenost cítí dotčena. Uklidni své city vědomím, že Ježíš k tobě nepřichází nikdy s ničím jiným než s dary své lásky, i když to zatím nedokážeš pochopit. Nechej ho domluvit a dej dozrát jeho slovům ve svém srdci ve světle Ducha Svatého. Pán ti chce právě sdělit, že Boží Syn se pokorí ještě mnohem více, než když přijal lidské tělo z Marie Panny. Přiblíží se k tobě v podobě ještě chatrnější a ubožejší. Přijmi jednou provždy skutečnost, že Boží láska bude vždy nekonečně přesahovat všechno, co jsi schopen pochopit, a že tedy její tajemství zůstanou pro tebe neproniknutelná. Chce-li nekonečný Bůh vstoupit do svého ubohého tvora, nemůže tomu být jinak. Nikde však nemůžeš najít větší jistotu, než jakou je jeho slovo. Důvěřuj Tomu, který tak odvážně důvěřuje tobě.

Pán velmi dobře zná tvoji nedostatečnost, a proto jí přichází na pomoc. Chce ti umožnit, abys již nyní přijímal to, čím budeš jednou žít celou věčnost. Uvěř jeho ujištění, že bez jeho milosti nejsi schopen ničeho. I k tomu, abys mohl naslouchat jeho slovu, potřebuješ milost, Otcovo světlo. Nemůžeš Ježíše najít a přijmout sám. Musíš se podvolit Otcovi, aby tě naučil k němu přistupovat. Jsme při-

liš narušení svým věčným vnitřním reptáním. Nemá-li jeho láska vyznít naprázdno, nezbyvá mu, aby tě k němu doslova *přitáhl*. Musíš se podvolit jeho milosti, která tě chce vyvést z temnot domyšlivé nevědomosti a tvrdošíjné pochybnosti, abys uvěřil, že světské předsudky a tvé špatné návyky ti neprospívají, ale jediné ubližují.

Příznej sobě i jemu, že oběti, které máš přinést, abys splnil své úkoly, ti připadají nad tvé síly. Je třeba, abys pozvedl svůj zrak nad všechna břemena, které ti tvoje zhýčkanost jen zveličuje, a podíval se na vítězství, která máš dobyt, a to jediné ve světle Otce, který dává Synovu příkladu tak strhující přitažlivost. Když uvěříš a předložíš Otcovi upřímně svůj dobrý úmysl, ochotu k poslušnosti, ON sám tě dovede ke svému Synu. V tom je smysl celého jeho díla, které má na zřeteli jediné: abys získal bezpečně věčný život.

Věčný život však vyžaduje pokrm, po kterém se neumírá. Takový *chléb života* není pouhý pokrm, ale sám *život*. Zmobilizuj všechnu svou víru, protože jen skrze ni budeš moci přijmout toto Ježíšovo tajemství. Nemůžeš se už opírat o uspokojení, které hledá tvůj rozum, ale o důvěru v moudrost a lásku Boha-člověka. Neboj se tajemství, vždyť právě ona jsou tím největším darem. Ježíš prohlašuje, že ti bude nejen dávat tento chléb života, ale zjevuje ti jeho podstatu, že tímto chlebem je ON sám.

Skloň se v hluboké pokoře a účt před moudrostí a dobrotou Božího Syna, která se nevyčerpává tím, že hledá, co by nám dala za pokrm, ale hledá způsob, jak by nám dokonale a skutečně, nikoliv pouze symbolicky či v náznavu darovala sama sebe. Bůh s ohledem na naši lidskou přirozenost zvolil cestu pokrmu a nápoje, ale za těmito způsoby se skrývá skutečnost, která nekonečně přesahuje všechno, co si pod těmito způsoby můžeme představit.

Boží vynalézavost jde však ještě nekonečně dále. Až Bůh bude v tajemném pokrmu lásky rozdávat sám sebe, bude tím nejen žít a sytit ty, kteří ho budou požívat, ale bude tímto sebesdělením *přinášet obět za život světa*. Jestliže hledáš způsob, jak se mu odvděčit za dar jeho *pokrmu* pamatuj, že ON sám touží po jednom: aby sis ovoce jeho daru nenechával pro sebe, ale připojil se k jeho *oběti za život světa*, abys *napodoboval Boha jako jeho milované dítě a žil v lásce a vydal se s ním zcela v obět Bohu velmi příjemnou*.

Okuste a vizte, jak je Pán dobrý, pohleďte k němu, ať se rozveselíte!

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,4-8

Eliáš šel na poušť asi den cesty. Šel si sednout pod jednu kručinku, přál si smrt a zvolal: „Už je toho dost, Hospodine, vezmi si můj život, neboť nejsem lepší než moji otcové!“ Lehkl si a pod tou kručinkou usnul.

Tu se ho dotknul anděl a řekl mu: „Vstaň, ježi!“ Podíval se, a hle – u jeho hlavy chléb upečený na rozžhaveném kameni a džbán vody. Najedl se a napil a znovu usnul.

Hospodinův anděl se vrátil podruhé, dotkl se ho a řekl: „Vstaň a najez se, neboť cesta by pro tebe byla příliš dlouhá.“ Vstal, najedl se a napil a šel v síle toho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorebu.

2. čtení – Ef 4,30-5,2

Bratři! Nezarmucujte svatého Božího Ducha, který vám vtiskl svou pečeť pro den vykoupění.

Daleko ať je od vás každá zahořklost, prchlivost, hněv, hádání, nactiutrhání a všechny druhy špatnosti. Spíše buďte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.

Ano, napodobujte Boha jako jeho milované děti a žijte v lásce, jako i Kristus miloval vás a zcela vydal sebe za nás v obět, Bohu velmi příjemnou.

Evangelium – Jan 6,41-51

Židé reptali proti Ježíšovi, že řekl: „Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.“

Namítali: „Copak to není Ježíš, syn Josefův? Známe přece jeho otce i matku. Jak tedy může tvrdit: ‚Sestoupil jsem z nebe?‘“

Ježíš jim odpověděl: „Přestaňte mezi sebou reptat! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Stojí psáno v Prorocích: ‚Všichni budou vyučeni od Boha.‘ Každý, kdo slyšel Otce a u něho se učil, přichází ke mně. Ne že by snad někdo Otce viděl; jenom ten, který je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří, má život věčný.

Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe, aby ten, kdo ho jí, neumřel. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. Chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“

Rozloučení s nejpestřejším životem...

Káťa Giammonová, mladá filmová herečka, našla cestu k víře do všech důsledků

Po nočním natáčení na nejdražší snidani, pak do Milána předvést nejnovější a nejdražší kabelku od Guccioho, odpoledne nákup kosmetiky v Mnichově za několik set marek, večer s přítelem na bouřlivý večírek...

Mnozí by Kátě Giammonové záviděli tento život, tak vytvořený pro mnoho mladých lidí. Proč se tato mladá německá herečka vzdala tohoto způsobu jak utrácet čas? Nyní se ponořila do modlitby, adorace a vzdávání chvály! „To je nudné a směšné,“ řekla by sama ještě před nedávnou dobou. A přesto před několika týdny při vídeňské městské misií vydala na pódiu u dómu sv. Štěpána před mladými lidmi svědectví, že odevzdala otež svého života zcela Bohu.

Tento život s Bohem je mnohem zajímavější a dynamičtější, dokazuje sama přesvědčivě, než ona existence bez Boha, i když vypadá tak zářivě a tak vzrušující. Při své návštěvě Vídne Káťa temperamentně vypráví několik epizod ze svého života. Není divu, že je tak temperamentní. Její otec je přece ze Sicílie a matka pochází z Abruza. V roce 1974 se tento manželský pár, oba byli tehdy horliví svědkové Jehovovi, přestěhoval do Wolfsburgu v Německu. Měli zde vést sál království pro svědky, italské gastarbajtry. R. 1975 se narodila Káťa. I se svým bratrem vyrůstají jako příkladní svědkové Jehovovi. Vždy vzorně oblečení, perfektní v chování měli být vzorem pro děti tohoto společenství. Při dlouhých kázáních nesměli usnout, jinak byl doma výprask.

Poznali přitom Boha, ale toho, který jen trestá, kárá, slídí a bere do vězení. Přísný Bůh, který Kátu nemůže přesvědčit. Ale natrvalo ani její rodiče.

Rodiče opustili tuto sektu, když bylo Kátě 14 let. Dnes její matka, která prožila ve spole-

čenství svědků Jehovových takřka 20 let, velmi dobře ví, že jí získali mezi sebe, když byla ještě příliš mladá a nezkušená.

Na rozdíl od svých rodičů nebyly děti dosud pokřtěny. K tomu mělo dojít, až jim bude 18. Tak se Káťa dává pokřtít jako katolička, ale víru nepraktikuje. Ze zpětného pohledu soudí, že to byl první důležitý krok

v jejím životě. Na cestě ke svému obrácení bude uskutečňovat stále takové malé kroky správným směrem.

Nejdříve však jde jako 17letá na rok do Sieny, aby se zdokonalila v jazycích. Protože se jí tu nelíbí, vrátí se do Německa, odejde se svým přítelem do Mnichova a zde záhy otěhotní. Toto těhotenství se vyvíjí kriticky, protože již v pátém měsíci se ukáže, že dítě není pupeční šňůrou dostatečně vyživováno. Hrozí nebezpečí, že matka dítě buďto potratí, nebo je porodí postižené, protože mozek má nedostatek kyslíku. Když se to doví Kátina matka, která se mezitím vrátila ke katolické víře, rozhodne se, že to se svým obrácením bude myslet opravdu vážně.

Od počátku se modlí ve dne i v noci za své vnouče a postí se nejen tak, že v pátek nejí ani nepije, ale zcela se zřekne i pití kávy. Pro Italku to jistě nebylo snadné rozhodnutí. A není to

zázrak, když její dcera, které je právě 19, přivede na svět docela zdravé dítě?

I po Juliině narození setrvává babička u modlitby: tentokrát za obrácení své dcery. Protože sotva se dítě narodilo, jeho rodiče se rozcházejí a Káťa opět zapadne do svého světa filmu a televize. První film *V opojení lásky* natáčí v roce 1996. Nevynechává filmové festivaly v Cannes či v Benátkách, stejně jako pozvání na různé podniky, na kterých se scházejí hvězdy i ti, kteří se jimi chtějí stát. Vidět a dát se vidět, to je v této společnosti důležité.

K tomu patří i nákupy jako nezbytná náplň času: „Běda, kdyby člověk neměl ty nejnovější sluneční brýle. To by se dostavila deprese. Člověka ohrožuje sebevražda, když tě druzí nepokládají za tu pravou. Peníze se utrácí ještě dříve, než přijdou. Nevěděla jsem ani, kdo mě v obchodě obsluhuje, vůbec jsem se na prodavačku nepodívala. Musela jsem ustavičně telefonovat s nějakým známým. Dodnes nemám řidičský průkaz, protože peníze, které mi rodiče na to dali, jsem ihned musela vydat za nějaké neuvěřitelně důležité věci,“ přiznává se Káťa.

„S krémy, parfémy a pomůckami, které jsem si pořizovala, by musela znovu rozkvést i v 90 letech,“ vypráví o sobě docela zábavně. A já se ptám, k čemu tato mladá, štíhlá a výborně vypadající dívka kupovala všechny ty prostředky pro krásu.

Rodiče ovšem nejsou s jejím životním stylem spokojeni a záhy ji přestanou finančně podporovat. Ale Kátiny příjmy rostou s počtem jejích filmových rolí v seriálech, jako *Místo činu* nebo *Ten starý*. A tak může docela dobře užít sebe i svou dceru.

Je však Káťa se svým životem spokojena? Nikoliv. Spíše roste její bezradnost. Musí mít stále

něco nového, ještě více aktivit, další výstřelky. Stále něco schází. Musí přece být něco více nebo něco jiného. Ale co?

Jako mnoho kolegů z hereckého prostředí začíná i ona hledat v různých náboženstvích a u různých filozofů a myšlenkových proudů. Studuje buddhismus, noří se do indiánských kultur, nějakou dobu se koří matce Zemi, čte Hegele a Wittgensteina, je nadšena Schopenhauerem: „Šla jsem od jednoho náboženství k druhému, od jednoho filozofa k dalšímu, všude jsem si vybrala nějaký kousek. Tak se vyvíjela moje vlastní filozofie, stvořila jsem si svého vlastního boha.“ Nakonec se dala do psaní a rozdává své spisy svým kolegům. Se smíchem prohlašuje: „Moji známí mi řekli, že můj bůh je šílený.“

Pro směšnou víru své matky má jen urážky a pohrdání. Radí dokonce otci, aby odešel od své přehnaně zbožné ženy. A přece jede s matkou na charismatické setkání do Rimini, především však proto, aby byla ve dne u moře a v noci na disko.

Zvědavost ji nicméně přiměla navštívit jednu přednášku. „Co to je, co matku tak fascinuje?“ ptá se Káťa a dnes vzpomíná: „Dostavilo se mnoho emocí. Zjistila jsem, že katolická církev může nabídnout mnohem více, než jsem si myslela. Především to tam nebylo vůbec deprimující, jak jsem se domnívala. Bylo tu cítit radost ve výpovědích, v modlitbách i ve zpěvech.“

Z Rimini si každopádně odnesla růženec a nyní se ho modlí každý večer. Že nemá vůbec škodlivé účinky, pozoruje podle toho, že bez uklidňujících prostředků, prášků na spaní, bez dechových a uvolňovacích cvičení může nyní docela dobře spát. Pomalu získává ON v jejím životě pevné místo.

Jednoho dne se rozhodne, že přenechá Bohu volbu, co má číst. Během natáčení jednoho filmu vstoupí do knihkupectví a myslí si: „Bože, ukaž mi

knížku, kterou si mám koupit. Se zavřenýma očima sáhne do regálu a vytáhne životopis Romy Schneiderové.

V přestávkách mezi natáčením čte a konstatuje: Romy je herečka jako ona, matka jako ona, skončí s výstředním životem po smrti svého syna, kterého zanedbávala. Káťa ví okamžitě: Musím se více starat o svoji malou Julii.

Po skončení natáčení se přestěhuje do Wolfsburgu do bezprostřední blízkosti svých rodičů. Od nynějška musí stát rodina v popředí zájmu. Účastní se s matkou modlitebních setkání, především proto, že by jí vliv věřících žen mohl udělat dobře, jak se domnívá. Do kostela stále ještě nevstoupí.

Ani ne čtyři měsíce po tomto přestěhování se zbožné ženy rozhodnou, že založí v Itálii společenství pro rehabilitaci drogově závislých, a to na základě modlitby. Rodiče se tedy stěhují do Itálie a to je pro Káťu těžká rána, protože nyní chtěla právě vsadit na rodinu. Rozčarovaná vrhne se opět do filmové práce: ještě více natáčení, part a alkoholu, kyvadlový život mezi Mnichovem, Berlínem, Římem a wolfsburskou idylou.

„Káťo, jedeme na pouť?“ volá jí jednou ráno překvapivě jedna matčina přítelkyně. A Káťa souhlasí. Jede do Medjugorje vyzbrojena kamerou a fotoaparátem, aby všechny senzací zaznamenala pro své přátele. Jednomu Afričanovi, který se jí v autobuse zeptá: „Hallo, co ty tu děláš?“ odpoví ironicky: „Chci vidět, jak vypadá Pan-
na Maria.“

Když uslyší jeho otázku, má najednou takřka skličující pocit, jako by tento muž nějakým způsobem ohrožoval její život. Těžko se to dá popsat. Teprve ve zpětném pohledu poznává, že toto tušení zdaleka nebylo falešné. Skutečně při této cestě měla ztratit svůj starý život.

Že ten Afričan je kněz, to zjistila při „normální“ mši, kte-

rou cestou do Medjugorje sloužil v jedné restauraci. Stojí vzadu a přemýšlí: Mám jít pryč, nebo zůstat? Mezitím kněz dlouze mlčí. „Neusnul?“ ptá se Káťa. „To není pro mě. Jdu si zakouřit.“

Ale náhle pocítí nutkání, aby šla dopředu a klekla si. Konstatuje, že začíná plakat. Ve zmatku si přece jen vezme cigaretu a opouští místnost. Ne, s tím nechce mít nic společného!

V Medjugorje ji kněz, Nigérijec, znovu oslovil. Ještě dnes je Káťa vzrušena touto vzpomínkou, když mi o tom vypráví: „Kněz mi řekl toto: ‚I když jsi zažila zázrak, že tvoje dcera prožila ve zdraví těhotenství, i když se tvoje matka za tebe obětuje, i když jsi měla ten strašný sen – a on mi popsal sen, který jsem skutečně měla – stále doporučuji Ježíši! Přece patříš jenom jemu.‘ Řekl mi ještě mnoho věcí z mého života, které nemohl vědět nikdo kromě mne. Najednou mi bylo jasné: Bůh se na mě dívá, zvláště speciálně na mne, nikoliv jako na jednoho mravence mezi mnoha, nýbrž zcela jen na mne.“ Musel to být převratný zážitek. O podobných zkušenostech vyprávějí lidé, kteří se zpovídali u otce Pia.

V jejím nitru bojovala dvě hnutí: Na jedné straně jí nebylo po chuti, že Bůh zjevuje její soukromé věci jiným lidem. Ale vidí současně, že tento kněz bojuje o její duši, že její počínání se Bohu pranic nemůže líbit, a poznává, že tento kněz ji před tím chce varovat.

Nakonec řekne Bohu z celého srdce Ano a zasvěti v přítomnosti nigerijského kněze v Medjugorje svůj život Matce Boží a Ježíšovu Srdci. Další dny jsou naplněny sebezpoznaním, slzami a znovuoživením její duše.

Co mě při jejím líčení pobytu v Medjugorje napadá, je, že se ani jednou nezminila o zjevení Gospý, ačkoliv toto „senzační dění“ bylo hlavním motivem její cesty. A obzvláště krásným se mi jeví toto Kátino přiznání:

Tehdy se domnívala, že lidé se obracejí většinou teprve krátce před svou smrtí. Chodí tedy v této době obzvláště opatrně přes cestu, aby ji někdo nepřejel.

Po návratu z Hercegoviny odejde Káťa na tři měsíce do jednoho společenství, aby promyslela svůj život a získala klid a odstup. Je zde i nigerijský kněz, modlí se s ní, pomáhá jí s novým začátkem. Jedna sestra ji seznamuje s liturgií a s žalmy. Modlí se nověny. Káťa si dělá poznámky při kázáních omilostněného kněze, přijímá jeho spiritualitu, zaznamenává jeho modlitby.

Po obrácení se přestěhuje s dcerou do Berlína do blízkosti Juliina otce. Chce se stát nejen novým člověkem, ale také novou matkou pro své dítě. Že se jí to, jak se zdá, daří, uslyšela nedávno od své dcery, která řekla svým kamarádkám: „Musíte se svými maminkami chodit do kostela. Od té doby, co moje maminka chodí do kostela, je tou nejlepší maminkou na světě. V kostele se jí chléb. A ten chléb je Ježíš. Moje maminka teď velice ráda chodí do kostela.“

To souhlasí. Čím více se dřívě při každé mši nudila, tím méně chce nyní po mši opustit kos-

tel. Svým poněkud drsným hlasem mi s úsměvem vysvětluje: „Tady už začíná můj kříž, když musím vyjít ven. Ale to už musím obětovat. Teď vím, že modlitba a oběti mají svůj smysl a účinek.“

Káťa pokračuje: „Nejen mezi mnou a dcerou se mnoho změnilo, ale především mezi moji matkou a mnou.“ Když matka navštíví v Německu Káťu, sděluje jí, že má rakovinu a že se s ní chce rozloučit. Krátce nato má Káťa sen: matka je ochotna přijmout jakoukoliv oběť za obrácení své dcery. Když se zeptá matky, zda tento sen souhlasí, matka říká s úsměvem: „Ano, ale nebuď smutná. Já jsem objala lékaře, když jsem uslyšela diagnózu o rakovině.“ Chápala to tehdy jako jasné znamení, že Káťa dosáhla milosti obrácení. (Bylo to právě v době, kdy Káťa byla v Medjugorje.)

Pro můj protějšek bylo tehdy jasné: modlitba, půst a oběti mají smysl a účinek. Jak velice dokáže matka milovat! Jaká moc vychází z přijetí kříže! Obdivuhodné znamení, ačkoliv pro mnohé nepochopitelné.

Káťa díky tomuto totálnímu nasazení nesmírně vyrostla. Vyvinula se z toho zvláštní touha po kříži a smíru? Celý její životní způsob se každopádně od jejího obrácení od základů změnil. Nové zaměření má samozřejmě svůj přirozený odraz v její herecké činnosti. Když měla dostat roli věštkyně, která je prokletá, odmítá ji. Byl to odvážný pokus Odpurce? Pak tu byla role cizoložnice. „To nejde, pomyslela jsem si,“ vzpomíná Káťa.

Prozatím není role, kterou by mohla přijmout. Příliš vysoká cena za víru? Nikoliv, už proto ne, že má nyní jiné cíle. Organizuje se svými věřícími přáteli, s nimiž nyní žije v modlitebním společenství, „Slavnost lásky pro Boha“ v Berlíně. Dále si našla dům, ve kterém chce jednou zařadit trvalou adoraci. Je již v dobrém kontaktu s berlínským biskupstvím.

Modlitba, každodenní adorace a mše svatá se pro ni staly velice důležité. A každou noc mezi půlnocí a třetí hodinou se modlí za obrácení jiných lidí a především za duše v očistci.

Chtěla bych také vědět, jak se změnil její vztahy k přátelům

Růženec a světci Církve (4)

a spolupracovníkům. „Doufám, že jsem trpělivější, že mám více pochopení pro druhé. Jak by mělo toto pochopení vypadat, zjišťuji v modlitbě. Modlitba mění chování.“ Naučila se mezitím lépe reagovat na útoky, jakým je vystavena herečka, která se obrátila na víru. „Dříve jsem se chtěla za každou cenu prosadit. Dnes se snažím spíše to snášet. Někdy prostě vstanu a opustím místnost, abych předešla sporu. Někteří by mě rádi prohlásili za blázna. Není snadné snášet to. Daří se to jen díky každodenní mši svaté. Tady také poznávám, zda ten či onen útok mám prostě nést tiše jako kříž, nebo se mám zachovat jinak.“

Velkou posilou na její cestě je její společenství. Bohu díky není Káťa z těch, kteří by se dali lehce zastrašit. Navzdory svému mládí působí na jedné straně temperamentně, na druhé straně se dokáže ovládat.

Obzvláště jí záleží na hnutí „Srdce lásky“, které má svůj původ v Africe a které Káťa společně s přáteli dále šíří prostřednictvím života modlitby. Cílem hnutí je ustanovení svátku spojených Srdcí Ježíše a Marie. Velice ráda o tom hovoří, zvláště když je na cestách. To dělá jediné proto, aby svým životem vydávala svědectví o Ježíši. Mladým lidem, ke kterým hovoří, ráda přítom říká. „Vypněte svůj mobil, jděte do sebe, odejděte na nějaké omílované místo. A tam se nemodlete o nic, jen říkejte: ‚Buď vůle tvá. Dělej se mnou, co ty chceš. Odstraň můj egoismus, učiň mě maličkým, naplň mě zcela sám sebou.‘“

Celá září, když se rozcházíme: „Jen v úplném odevzdání mohu cítit Pána. V tom okamžiku se celý svět stává rájem a pak ON přichází do našeho srdce a nenechá nás na holičkách. Pak mu zcela předávám režii.“ Má pravdu. Pán je tím nejlepším režisérem.

Z *Vision 2000 - 4/2003*
přeložil-lš

Růženec bez počtu – „Modlete se bez ustání“

Svatý Alfons z Liguori, když byl již v pokročilém věku, upadl jednoho dne do ošklivé apatie. Vůbec nemluvil a nevímá. Spolubratři kolem něho nevěděli, co mají dělat. Jeden z nich dostal nečekanou inspiraci, přiblížil se ke světcům a řekl: „Monsignore, musíme se pomodlit růženec.“ Při slovu „růženec“ se světec okamžitě probral, otevřel oči a začal: *Deus in adiutorium meum intende...* Když se jednalo o to, pomodlit se růženec, byl svatý Alfons vždy připravený, neúnavný. Zvláště v letech svého stáří *měl vždy růženec v rukou od rána do večera.*

Světci už jsou takoví. Směřovat k maximu dobra, neklást meze ani neoslabovat úsilí o heroismus, když se jedná o uskutečnění dobré věci – to je právě nejvladnější charakteristika světců. A to především, když jde o tak dobrou a svatou věc, jakou je modlitba.

Modlit se znamená přebývat a žít v nebi. *Máme svou vlast v nebi* (Fil 3,20). Modlit se znamená dělat to, co dělají v nebi světci, kteří se v rozhovoru z očí do očí s Bohem a Marií přímo opájejí modlitbou a klaněním, chválou a děkováním.

Milovat vášnivě modlitbu znamená tedy vyhledávat pečlivě každou příležitost k modlitbě, být v modlitbě neúnavní, jak je to zcela přirozené a normální pro světce. Oni opravdu milují božská slova: *Je třeba se stále modlit* (Lk 18,1), *Modlete se ustavičně* (1 Sol 5,17), a jak se snaží, aby je doslova a do písmene naplnili! Jejich společnou devizou je: Modlit se mnoho je dobré, modlit se co nejvíce je nejlepší.

Neudivuje nás proto, jestliže také, pokud jde o růženec, neplatí pro ně jiná zásada, než ta, která je vlastní duším s bez-

výhradnou láskou: *modlit se růženec nesčítnekrát.*

V každou dobu

Neměl by projít den bez růžence. Neměl by být promarněn žádný čas v zahálce, aniž bychom ho proměnili v modlitbu růžence. Mnoho lidí se nemodlí růženec, ale promarní celé hodiny před televizorem, čtením novin nebo klábosením, při kterém mluví do prázdna.

Jsou lidé, kteří tvrdí, že na růženec absolutně nemají čas. Je to nemožné, říkají, najít čtvrt hodinu k modlitbě růžence. Je možné jim věřit? A i kdybychom jim chtěli uvěřit, je třeba jim vždy opakovat to, co říkali sv. Vincenc z Pauly a sv. Jan Bosko: *Snažte se modlit růženec rozložený do celého dne, jednu část hned ráno, po vstávání, druhou později před obědem...* Tři minuty na jeden desátek, to přece opravdu není mnoho času! Ale je třeba se modlit růženec každý den jako každodenní úkon lásky k Marii.

Svatý Vincenc z Pauly dokonce radil vynechat část jiných modliteb, jen nevynechávat růženec. A sv. Alfons z Liguori byl ochoten zříci se i oběda a tvrdil, že růženec má mnohem větší cenu než oběd.

Bylo krásné pohledět na svatou Marii Bertillu, jak se snažila modlit se růženec v přestávkách mezi prací, studiem a rekreací.

Také svatý Robert Belarmin dělal přestávky v hlubokém studiu, zvolna se procházel a modlil se růženec.

Josef Tovini, svatý otec deseti dětí, neztrácel čas, když cestoval v kočáře: modlil se jeden růženec za druhým.

Je třeba dobře využít čekání v obchodě, v čekárně u lékaře, čekání na autobus či na vlak. Jestliže dokážeme využít tyto útržky času, kolik růženců se za den pomodlíme!

Služebník Boží Diego Oldi, pokorný žebravý bratr, kráčel vždy s růžencem mezi mozolnatými prsty. Byl velice pozorný, aby využil každou chvíli času a naplnil ji růžencem. Především na zastávkách autobusů byl spokojen, když musel čekat a mohl se v klidu modlit. Jednou se setkal na zastávce s arciknězem a autobus měl zpoždění. Vyzval kněze k modlitbě růžence. Ale kněz odpověděl, že každou chvíli přijede autobus a je tedy zbytečné začínat s modlitbou. Fráter Diego ho vldně vyzval, aby začal. Arcikněz, aby ho uspokojil, se začal modlit a autobus přijel, až když říkali Zdrávas Královno.

Nestává se také nám, že čekáme na autobus, který má zpoždění? Proč ztrácet čas? Růženec nám pomáhá, abychom získávali *poklady v nebi* (Mt 6,19).

Desítky růženců během dne

Připomeňme si především zvláště nosný příklad dvacátého století, který Bůh dal lidstvu, P. Pia z Pietrelciny. On se modlil *denně desítky růženců*. Věc by vypadala neuvěřitelně, kdyby se sám nepřiznal a kdyby nevidělo tolik lidí tohoto svatého kapucína, jak se neúnavně modlí po celé roky ve dne v noci s růžencem v rukou, potřísněným jeho krví.

Je možno říci, že se modlil růženec celý den. A někdy říkal, že by chtěl přidat ke dni více hodin, aby se mohl modlit dvojnásobně.

A opravdu, Madona z Fatimy ne nadarmo mluvila k otci Piovi. Je vidět, že musel být víc než přesvědčen o Luciiných slovech: *Od té doby, co dala svatá Panna růženci takovou účinnost, není žádný problém, hmotný ani duchovní, národní nebo mezinárodní, který by nebylo možno vyřešit růženci a našimi oběti.* A dále: *Úpadek světa je nepochybně ovocem úpadku ducha*

modlitby. *Madona předvíдалa tento zmatek, když naléhavě doporučila modlitbu růžence... Růženec je mocná zbraň, se kterou se můžeme bránit v každém boji.*

Pater Pio nedal této zbrani nikdy odpočinout. Naopak, používal ji ve dne v noci v každém boji proti nepříteli. Když byl ještě mladým knězem v San Giovanni Rotondo a spával s chlapci semináře v koutě ložnice, uslyšel jeden chlapec za závěsem lomoz ocelových tyčí, které se kroutily, a prosebné vzdechy P. Pia, který se modlil: *Madono, pomoz mi!* Ráno šel chlapec k lůžku otce Pia a viděl, že tyče závěsů u lůžka byly celé pokroucené. V poledne během rekreace se chlapci naléhavě ptali otce Pia na příčinu nočního nářku. P. Pio jim nakonec vyhověl, aby jim naznačil nezbytnost a sílu modlitby růžence proti nepříteli. Co se stalo? Jeden chlapec byl přepaden pokušením k nečistotě a vzýval P. Pia, svého duchovního vůdce. P. Pio mu pospíšil na pomoc tím, že se ihned začal modlit růženec. Nepřítel, když viděl, že je poražen, vylil si svůj hněv na otci Piovi. Jak mocný je růženec!

Růžencovní kněží

Nadpřirozená krása a neobyčejná plodnost růžence vysvětluje, proč svatí, a zvláště kněží, ho tak milovali, že si vysloužili titul *růžencový kněz* nebo *apoštol růžence*.

Mezi mnohými to byl velký apoštol vychovatelů sv. Jan Křtitel de La Salle, který byl nazván *růžencový kněz*, a to pro nesmírnou aktivitu růžence v jeho rukou. Totéž se říkalo o sv. Františku Bianchim, apoštolu Neapole, kterého současníci rovněž nazývali *růžencový kněz*.

Také sv. Ludvík Grigion z Montfortu, sv. Petr Canisius, sv. Kamil z Lelis, sv. Antonín M. Claret byli nazváni *apoštolové růžence*. Z jejich životopisů víme, jak nešetřili slovem ani příkladem, aby u všech probudili lásku k růženci.

Ale také jiní svatí kněží, jako sv. Karel Boromejský, sv. Alfons z Liguori, sv. Pompilio, sv. Klement Maria Hofbauer, sv. farář Arský, sv. Jan Bosco, Sv. Antonín M. Gianelli a další až k Charlesovi de Foucauldovi, sv. Maximiliánu Kolbemu, a Donu Dolindu Ruotolovi učinili z růžence svou zamilovanou modlitbu, protože byli přesvědčeni, že je to pro Pannu Marii ta nejmilejší modlitba na světě a pro duše je obzvláště spásonosným a plodným dobrodiním.

O svatém faráři Arském, apoštolu zповědnice, se říkalo, že „jeho rty byly ustavičně v pohybu“. Neztrácel ani okamžik a vyplnil ho modlitbou růžence.

Kéž nám Bůh dá mnoho *růžencových kněží*, aby přebývali mezi námi a rozšedávali na ubohé lidstvo *Ave Maria* jako požehnání, milost, posilu a úsměvy Panny Marie.

Růženec za růžencem

Onen velký a příčinlivý apoštol Říma, jakým byl sv. Filip Neri, choval k růženci cit podobný bezbrhé lásce k Panně Marii. Na ulicích Říma i v jeho cele ho bylo vždy možno spatřit, jak probírá růžencová zrna mezi prsty. Když někdo od tohoto světce žádal doporučení na nějakou zbožnou praktiku, odpověděl bez váhání: *Modlete se zbožně růženec a modlete se ho často.*

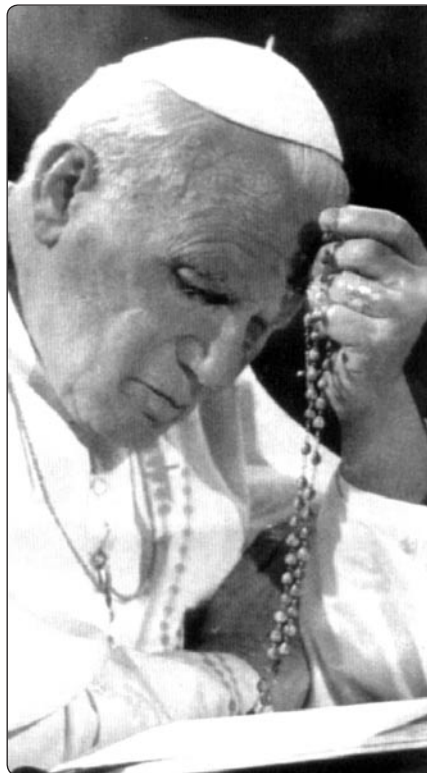
Svatý Alfons Rodrigues, pokorný bratr, byl zcela svázán s růžencem. Celá jeho vždy velice vroucí mariánská zbožnost byla vyjádřena ustavičnou modlitbou růžence, že se mu udělaly mozoly na palci a ukazováčku pravé ruky.

Svatý Martin de Porres, zářivý mulatský světec, se každý den modlil tolik růženců, kolik jen mohl. Jeho životopisec napsal: *Když nedržel koště, holičskou břitvu nebo ranhojičský nástroj, mezi jeho prsty pro-*

bíhal růženec, který visel za jeho pasem.

O benediktinském mnichu bl. Placido Riccardim je doloženo, že jeho *rukama vždy probíhala růžencová zrna a z jeho rtů stále vycházela vroucí a milovaná modlitba Zdravas Maria.*

Opat Dominik Chautard, kontemplativní mnich a apoštol, v sobě živil nesrovnatelnou

vášeň pro růženec, *kteřý se modlil velice často a s absolutní věrností v každou hodinu, navzdory slabosti a vyčerpávající námaze. Růženec byl jeho průvodcem na cestách, a kdykoliv odkládal při práci pero, bral do rukou růženec...*

Don Silvio Gallotti, tento obdivuhodný mariánský kněz, se tak zcela zamiloval do růžence, až obdržel milost, že se ho mohl modlit ustavičně a bez únavy. Sám napsal: *Madona mi dala milost, že jsem se mohl tuto krásnou modlitbu modlit bez ustání, aniž by se mé rty unavily.*

Růženec u světců

Bernadetta neděla nic jiného, než že se modlila; nedělala nic jiného, než že probírala růžencová zrna... Tak hovořila sestra

Tonietta o pokorné vizionářce z Lurd, která měla to privilegium, že se modlila růženec před zrakem Neposkvřněné, která probírala zrna spolu s ní.

K svatě Bernadettě můžeme jistě přidružit okouzlivou světici Marii Bertillu Boscardinovou, která vášnivě milovala růženec jako svého nerozlučného společníka při každodenní práci v lékárně, v kuchyni a v krejčovně.

Pomysleme také na svatou Kateřinu Labouré, miláčka Neposkvřněné, která ještě na smrtelné posteli doporučovala spolusestrám, aby se ustavičně modlily růženec a modlily se ho co nejlépe.

Nemůžeme zapomenout na krásné postavy – sv. Terezi z Avily, sv. Markétu Marii Alacoque a bl. Marii Tai-gi, matku rodiny.

Matka svatě Marie Gorettové dosvědčila, že světice kromě růžence, který se modlila společně celá rodina, modlila se ještě další růženec sama, protože její srdce vnímalo, jak drahocenná je tato modlitba Panně Marii.

Svatá Terezička napsala několik opravdu vroucích slov o růženci. Svatá Gemma Galganiová se modlila růženec také v extázi a smáčela růženec krví ze svých stigmat. Blahoslavená Augustina Pierantoniová procházela s růžencem v rukou mezi svými nemocnými... Tyto a další světice nás pobízejí svým příkladem k lásce k růženci a pokládají ho za nejoblíbenější předmět pro Mariino Srdce.

Nakonec musíme připomenout také zářivé příklady služebnic Božích, jako jsou Lucie Magnano, Armida Barelli a Alexandrina da Costa. A co říci o dvou svatých pasáčcích Františkovi a Hyacintě? A kolik růženců se denně modlí Lucie, uzavřená v karmelitánském klášteře?

(Pokračování)

Žiji si tak říkajíc stále nad poměry

Rozhovor s kolínským arcibiskupem o naději, která ho nese

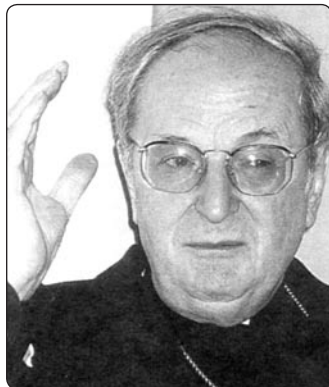
Jaká naděje vás nese, pane kardinále?

Kardinál Joachim Meisner: Dal jsem si do svého biskupského znaku heslo: „Spes nostra firma est pro vobis“ – „Naše naděje pro vás stojí pevně“. To hýbe celým mým biskupským bytím. K tomu musím vyprávět jednu delší historku. Jednou mě doslova přepadla zpráva: „Musíš se přes noc do rána rozhodnout. Máš být vysvěcen na biskupa.“ Chtěl jsem se poradit se svým zpovědníkem. Nebyl k nalezení. Neměl jsem k tomu kroku vlastně ani tu nejmenší chuť. Vzal jsem do ruky Nový zákon a řekl jsem: „Duchu Svatý, ty jsi vlastně duchovním průvodcem. Otevři naslepo Bibli. Dej mi pokyn!“ Otevřel jsem slavnou 6. kapitolu Janova evangelia o zázračném rozmnožení chlebě. A odhalil jsem tady působivou okrajovou postavu, onoho chlapce. Dá se zavolat k Pánu a to málo, co má, vloží do jeho rukou. A tu se z nedostatku stala hojnost. Přebytek pak naplnil ještě dvanáct košů. V nich je obsažen nevyčerpatelný přebytek v Boží Církvi. Proto jsem postavil do biskupského znaku koš s chlebem. To znamená: moje naděje se živí z Božího nadbytku v Církvi i v mém životě. Žiji si tak říkajíc stále nad poměry. Jako kdybych šel nakoupit a nakoupím vždy více, než na kolik mám v kapse peníze. To dělám s vědomím Boží plnosti, která mě nikdy nenechává na holičkách.

Můžete nám to ilustrovat na nějakém příkladu ze svého života?

Meisner: Bylo by tu mnoho co vyprávět. Řeknu vám jeden konkrétní příklad. Když jsem byl ještě biskupem v Berlíně a předtím světicím biskupem v Erfurtu, mohl jsem velice pomáhat české Církvi. Řekl jsem

tehdy: „Můžete ke mně přijít vždy, když budete potřebovat.“ Můj sekretář na to řekl: „Doufám, že k vám nebudou chodit příliš často.“ Jako světicí biskup jsem neměl komu udělovat kněžská svěcení. A jako berlín-

ský biskup velice málo. A právě v té době jsem pak vysvětil tajně 60 mladých mužů z Česka. Než jsem se stal kolínským arcibiskupem, měl jsem více tajných kněžských svěcení než veřejných. Neměl jsem seminář s bohoslovci, a přece tolik kněžských svěcení. Uděloval jsem je v Berlíně vždy v noci. Měli jsme k tomu tajný kód. NDR byly tehdy jediné otevřené dveře, kam Češi ještě mohli. Polsko již bylo zavřené. Tehdy mi bylo jasné: Měl jsem kapsy prázdné, a přece plné ruce. Dnes jsou všichni tito kněží ve službách diecézí a řádů.

V roce 2005 budete pořádát Světový den mládeže. Jaké naděje spojujete s touto událostí?

Meisner: Dovolte mi, abych k tomu něco řekl. Jednou jsem řekl Svatému otci: „Svatý otče, na žádném úseku jsem neinvestoval tolik vnějších a vnitřních sil jako na úseku kněžství. Ale žádný úsek není tak neúspěšný jako tento.“ Papež mi řekl: „Já jsem v Polsku jako arcibiskup také nebyl s kněžskými povoláními na prvním místě. Tady se jedná o milost. Kněze nemůžeme vyrábět.“ V Novém zákoně je málo speciálních doporuče-

ni pro konkrétní problémy. Jedinou výjimkou jsou povolání. Zde Pán říká: Proste Pána žně, aby poslal dělníky na svou žně. Asi jsem se dosti nedomodlil. Tak jsem řekl jiným křesťanům: „Musíte mi pomoci s modlitbou.“ Založil jsem pak hnutí *Rogamus*. A hle, v našem semináři přibýlo 35 seminaristů. Od neokatechumenátu jsme získali dalších asi 35, takže nyní má diecéze 70 seminaristů. Je třeba vzít Boha za slovo: „Ty jsi to řekl – a já se podle toho řídím. Nenechej mě, prosím tě, ve stychu!“ Z duchovní bídý můžeme vybřednout tak jako vdova v evangeliu, která tak dlouho lomozila u soudcových dveří, až se ujal její záležitosti...

Zpět k naději pro setkání mládeže 2005...

Meisner: Doufám, že evropské mládeži, ale také mladým z celého světa bude darována radost z Boha, která je naše síla. Téma, které papež zvolil pro Kolín, zní: „Padli před ním a prosili ho.“ V adoraci prolomuje člověk všechny zvukové bariéry ziskuchtivé účelnosti této časnosti. Zde nastupuje pravá svoboda Božích dětí. Člověk se tu dostává do stejného roviny pohledu jako Bůh. Proti Bohu se člověk vlastně nemůže bránit, Bůh je tak fascinující! Doufám, že mladí lidé zde přijdou Bohu na chuť. Tento Bůh probouzí stále větší chuť. Světový den mládeže nesmí být zapálený stoh slámy. Má to přinést neuvěřitelnou obnovu katolické církve v Evropě a ve světě.

Mnozí se domnívají, že v německém prostoru je všechno ztuhlé a odumřelé. Co odpovíte lidem, kteří to takto vidí?

Meisner: To vlastně nesouhlasí. Když mi někdy lidé říkají: „V této situaci musíte dostat nějaký nápad!“, pak jim

odpovím: „Nikoliv podle logiky reklamy, nýbrž podle logiky Ježíšovy.“ Při zázračném rozmnožení chlebě šlo za ním tolik lidí. Pak řekl slavné kázání o chlebu: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev...“ A tu se stalo: Pro mnohé z nich to byla tvrdá řeč a odešli od něho. A Ježíš neřekl té hrstce, která s ním zůstala: Počkejte, já trochu slevím, nýbrž ptá se: „Chcete i vy odejít?“ Na tomto místě stojí nejkratší a pro mě nejvíce fascinující vyznání víry v Novém zákoně: Petr říká: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života.“ Nemáme k Bohu žádnou alternativu. To je důvod mé naděje i pro suchopárné, drsné Německo. Není žádná alternativa k Ježíši Kristu: „Jen ty máš slova věčného života.“

Navíc jsem toho názoru, že lidé mají hlad po Bohu. Ve velkých studiích o chování mládeže v roce 2002 třetí hodnota, které si mladí nejvíce cení, je věrnost. Ale věrnost je náboženská hodnota. „Fidelis“ znamená jak věrný, tak věřící a radostný. Ani já jsem tomu nechtěl věřit. Plní naděje vůči Církvi nejsme kvůli geniálním biskupům nebo kněžím, nýbrž proto, že do této Církve investoval Bůh naděje. On nás nikdy nezklame.

Není velkou šancí naší doby, když jsme uvíznuli v tolika slepých uličkách, že vlastně každý, kdo chce, může poznat, že bez Boha to nejde?

Meisner: Jedna skupina mi před několika měsíci řekla vzhledem k válce v Zálivu: „Jediné pozitivní, co z toho může vzejít, je, že my křesťané ještě hrajeme nějakou roli. Teď se začnou lidé opět modlit za mír. Kostely jsou plnější...“ Otevřeně řečeno: Já nepotřebuji válku v Zálivu, abych přesvědčil lidi o významu Církve. Ale pro lidi, kteří mají pochybnosti, byl to nepřímý Boží důkaz. Trochu to mnou otřásla, ale je to tak.

Musím říci ještě jedno: jednotliví lidé nejsou příliš daleko

od Božího království. Mohu si to připomenout: Když jsem byl ještě v NDR, musel jsem v roce 1960 na delší dobu do státní nemocnice. Ležel jsem na dvoulůžkovém pokoji s jedním stranickým soudruhem, inteligentním člověkem. Řekl mi jednoho dne: „Nemohu pochopit, jak ty jako inteligentní muž můžeš věřit. To je přece překonaný světový názor a nevědecký.“ Pomyslel jsem si: Jak mu mám ukázat cestu k Bohu? Nakonec jsem mu položil dvě otázky: „Chtěl bys být zlý? Tak zlý, aby druzí řekli: Ten nestojí ani za špetku tabáku?“ On nato: „Ne, proboha ne!“ „A proč vlastně ne? Jako materialista tvrdíš, že každý účinek má svou příčinu. Proč tedy nechceš být špatný?“ „To nevím.“ Řekl jsem mu: „Ty nejsi originál. Jsi stvořený podle předobrazu a tím je nejvyšší dobro – Bůh. Proto jeho obrazy nechtějí být nedobré.“ A pak jsem mu položil druhou otázku: „Myslíš, že je nějaký člověk, který by měl na svých rtech slova – Já nechci, aby mě měl někdo rád?“ Odpověděl polekaně: „To by bylo peklo!“ Odkud zná ateista bez náboženského vzdělání teologickou definici pekla? Zeptal jsem se ho, proč by nechtěl být nemilovaný. Odpověděl: „To souvisí s tvým předobrazem.“ A to znamená: Věčnou láskou jsem tě miloval. Bůh je láska. Proto nikdo nechce být nemilovaný.

Sám kovaný ateista, jakým byl Friedrich Nietzsche, míval jisté okamžiky, ve kterých v něm křičel Boží obraz. V jedné takové chvíli napsal báseň „Putování zimou“. V ní srovnává svůj život s bezútěšným putováním zimní krajinou. Refrén zní: „Nad hlavou mi táhnou havrani k městu – běda tomu, kdo nemá vlast.“

Několik let později jde v Turíně muž ke kočáru a položí svou obnaženou hlavu na hlavu koně. Byl to básník onoho „Běda tomu, kdo nemá vlast.“ On neznal „Hlavu plnou krve a ran“. Kam chtěl jít? Běda tomu, kdo nemá vlast – to

je pro mě nejuděšnější představa kulturních dějin 19. století. My však máme domov – a jáký! A to nám dává naději a budoucnost.

Jaké místo a hodnotu má v této naději rodina?

Meisner: Tato otázka mě udivuje. V tomto světě přece nic nejde bez rodiny. To souvisí s tím, že jsme Božím obrazem. Náš Bůh není osamělý jedinec, starý mládenec. Bůh je trojjediný. On je subsistující vztah. Protože je Lásky, říká od věčnosti jedno slovo: Ty. A od věčnosti stojí toto Ty před ním a to je jeho Syn. A protože toto Ty jako by Otci z oka vypadlo, říká Otci od věčnosti jen Ty. A to je Duch. Když byl pak stvořen člověk jako muž a žena, pak jen s tím poukazem, že budou také tři, a to je rodina.

V ruské oblasti, kde je zastoupena církev uniatů, je jedna krásná ikona. Je na ní obraz Otce, pod ním je Duch v podobě holubice a na vertikální linii je mládenec Ježíš. Na ikoně je podélný nápis: Sanctissima Trinitas increata – nestvořená Nejsvětější Trojice. Nalevo od Ježíše stojí Maria, napravo Josef. Pod touto horizontální linií stojí napsáno: Sanctissima Trinitas creata – stvořená Nejsvětější Trojice: rodina.

Můžeme mít mimo Trojici nějakou naději? Nejzřetelnější stopou trojjediného Boha na tomto světě je rodina, proto rodina nemá vůbec žádnou alternativu. Různé pokusy nahradit rodinu, které byly v průběhu dějin podniknuty, všechny ztroskotaly. Podle Shellovy studie už v povědomí lidí není klasické manželství. Ale partnerství s věrností patří k nejvyšším dobrům. To je skrytá touha člověka, být obrazem trojjediného Boha, což je manželství, jak je představuje Písmo svaté.

*Rozhovor vedli Alexa a Christov Gaspariovi
Z Vision 2000 - 4/2003
přeložil -ls-*

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

míry, že je prohlašuje za své učitele. Patří mezi ně i „malá světiče“, která ji hlásá a vyučuje nejen slovy, ale celou svou existencí. Její velikost je v její prostotě, která je základem pravé moudrosti. To, k čemu by moudří a fundovaní potřebovali celé traktáty, Terenzičce postačila pouhá tři slova: **Všechno je milost.**

Velikost této lapidární věty je v tom, že vyjadřuje nejen základní pravdu, ale vyjadřuje současně jako nezbytnou a nevyhnutelnou podmínku a jediný způsob, jak tuto pravdu opravdu přijmout: Jestliže přijímám a uznávám, že všechno je milost, pak tak mohu učinit jedině proto, že i toto přijetí a uznání je pro mě milost, které se mi bez mé zásluhy dostalo. Jedině s tímto hlubokým vědomím může katolický křesťan důsledně uspořádat svůj vztah k Bohu, k sobě, k bližním i k celé stvořené skutečnosti.

Pojem „milost“ v sobě zahrnuje dvě komplementární skutečnosti: naši vlastní nedostatečnost a nicotnost a Boží bezpodmínečnou lásku a dobrotivost. Na první pohled je zřejmé, že se tu jedná o postoj radikálně **antipro-metheovský.**

Tuto pro nás tak nevyhnutelnou pravdu nám Bůh nejen milostivě zjevuje, ale také nás k ní všemožně vychovává. Je tomu totiž tak, že k jejímu přijetí mají nejbližší nikoliv ti, kteří žijí v hojnosti, ale ti, kterým *puká srdce*. Přitom srdce nám puká zpravidla v důsledku toho, že ztrácíme ze zřetele základní skutečnost, že všechno je milost, stavíme na sobě a na své domnělé zdatnosti a soběstačnosti a dostáváme se tak nakonec do slepé uličky lidské bezvýchodnosti. Pak teprve názorně prožíváme skutečnost, že bez milosti, bez Boha, jen sami ze sebe nemůžeme nic. Jestliže nám puká srdce, vzniká tak první předpoklad k revizi našeho pyšného, na nás samých založeného smýšlení a k znovupřijetí základní prav-

dy a tím i postoje, že všechno je milost.

Celá současná kultura a životní způsob tohoto světa nás ovšem všemožně odvádí od této pravdy a snaží se v nás přímo programově probouzet a upevňovat vědomí soběstačnosti a zajištěnosti. Výsledek je ovšem ten, že čím více chceme zajistit a zabezpečit sami sebe, tím více roste naše nejistota. To je dnes zřejmé již v makroměřítku: Bezpečnost právě těch mocností, které si tak zakládají na své síle, se otrásá v základech. Církve, které stavěly na svém bohatství, stojí tváří v tvář bankrotu, a to nejen finančnímu. Soběstační a sebejistí jedinci stále častěji troskotají sami na sobě, když z bezradnosti a zoufalství sahají k sebevraždě jako domnělému sebezničení.

Srdce nám však může pukat také pro nejrůznější skutečnosti kolem nás: z pohledu na naše bloudící děti, z pohledu na zlořády v církvi a na nehodné církevní představené, z pohledu na žalostný stav současné společnosti, na lidské sobectví, necitelnost, krutost. I v takovém případě je třeba v první řadě obnovit hluboké vědomí naší bezmocnosti a Boží všemohoucí dobrotivosti: všechno je milost. Lidé bez opravdové pokory mohou ochotu a připravenost přijímat milost pokládat za něco přímo pokořujícího, za přijetí vlastní porážky. Z tohoto pocitu nás nejlépe může vyléčit pohled na Marii, která je nejvznešenější prvotinou všeho tvorstva právě proto, že je *plná milosti*. Bůh jí učinil veliké věci, protože žila tím, čím je: jako nepatrná služebnice. Nikoliv jako mocní a silní, ale jako nepatrní a pokorní můžeme dosáhnout přímo zázračné proměny té skutečnosti, pro kterou nám puká srdce: obrácení svých dětí i proměny těch, kteří tak bezohledně způsobují bolest, křivdu nebo pohoršení.

-red-

Papežové a Terezička od Dítěte Ježíše

Všichni papežové 20. století byli uchváteni prostou vírou světice z Lisieux. Vírou, která vychází z absolutní nezbytnosti milosti.

Dne 20. listopadu 1887 setkala se sv. Terezie od Dítěte Ježíše, které bylo tehdy 15 let, s papežem Lvem XIII. (1878–1903), a to v rámci diecézní pouti. Prosila bezostyšně papeže, aby směla vstoupit do Karmelu před dosažením předepsaného věku. Papež na to lapidárně odpověděl: „Dobrá, vstupte. Bůh to chce.“ Starý papež mohl sotva tušit, že právě toto děvče výrazně ovlivní pontifikáty jeho nástupců. Všichni papežové 20. století jsou totiž tím nebo oním způsobem ovlivněni „dotykem“ Terezie. Především Pius XI., který ji v roce 1923 blahorečil, dva roky nato svatořečil a v roce 1927 ji prohlásil za patronku misí. Příběh Terezie je spojen i s papežem Montinim, který byl pokřtěn v den její smrti. Ale první intuici o tom, jak neobyčejná je tato Terezie, měl nepochybně Pius X. (1903–1914), k jehož volbě došlo právě před 100 lety (4. srpna).

Pius X.: „Největší světice všech dob“

Uplynulo sotva 10 let od Terezičiny smrti, když dostal Pius X. darem francouzské vy-

Pius X.

dání *Dějiny duše* a o tři roky později italský překlad této autobiografie. Překlad, který se objevil tenkrát již v druhém

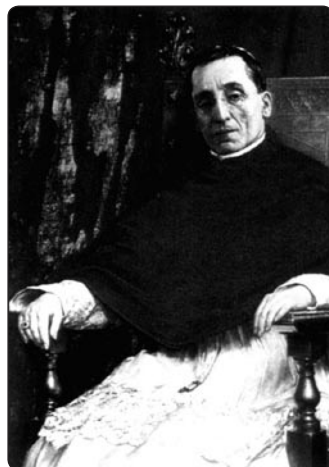
vydání. Pius X. neměl nejmenších pochyb, pokud šlo o Terezičku, a pospíšil si, aby připravil proces jejího blahorečení, který měl být jedním z prvních počínů jeho pontifikátu. Ale již několik let předtím, když potkal jednoho biskupa, který mu daroval Terezčin obrázek, papež konstatoval: „To je největší světice všech dob!“ To byl soud, který mohl být zpochybnován, a to již proto, že už tehdy stejně jako dnes nevyvolává Terezie jednoznačný obdiv. Nad prostotou její duchovní nauky, která byla prostoupena absolutní nezbytností milosti, mohli mnozí muži církve ohrnovat nos. V klimatu jansenismem proniknutého katolicismu jevila se spiritualita, která stála zcela ve znamení důvěry na trpělivém přijímání Božího milosrdenství, jako úplný kontrast k přísné asketice koncentrované do odříkání a sebeobětování. Tyto „pochybnosti“ se dostaly až k papežovu sluchu. Ten na to jednou rázně odpověděl: „Její extrémní prostota je na této duši to nejmimořádnější, co nejvíce zasluží pozornost. Prostudujte si znovu svou teologii!“

Pius X. byl uchváten především jedním dopisem, který Terezie napsala své sestřenci Marii Guérinové, která nepřistupovala k svatému přijímání, protože měla určité pochybnosti: „Ježíš je tam ve svatostánku právě pro tebe, jen pro tebe samu, touží po tom, aby mohl vniknout do tvého srdce. (...) Chod' k svatému přijímání, a to velmi často. To je jediný prostředek ke spáse, pokud jí chceš dosáhnout.“ Mnoho lidí mělo tehdy přehnané předsudky, které jim bránily ve svatém přijímání, a Tereziina odpověď se papeži jevila jako výzva, aby proti tomu vystoupil. Je docela možné, že oba dekry Pia X., *Sacra Tridentina Synodus* o častém svatém přijímání a *Quam singulari* o svatém přijímání dětí, by-

ly ovlivněny četbou spisů Terezie z Lisieux.

Benedikt XV.: „Proti troufalosti chtějí přirozenými prostředky dosáhnout nadpřirozených cílů“

Pius X. nezbyl čas dokončit *iter* procesu blahorečení. Jeho nástupce Benedikt XV. (1914–1922) proces výrazně popo-

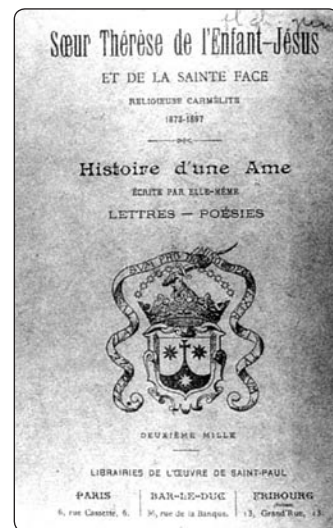

Benedikt XV.

hnal. 14. února 1921 ohlásil dekret o hrdinských ctnostech Terezičky a poprvé hovořil s odvoláním na „nauku“ světice z Lisieux o „duchovním dětství“. Papež soudil: „Duchovní dětství sestává z důvěry v Boha a ze slepého sebeodevzdání do Božích rukou. (...) Není obtížné vyzvednout přednosti tohoto duchovního dětství, jak vzhledem k tomu, co vylučuje, tak vzhledem k tomu, co předpokládá. Ve skutečnosti vylučuje přílišné sebehodnocení a troufalost chtějí lidskými prostředky dosáhnout nadpřirozených cílů a také troufalost, že si člověk sám vystačí v hodině pokušení a nebezpečí. Na druhé straně předpokládá živou víru v Boží existenci. Předpokládá praktické uctívání jeho síly a milosrdenství; bezpečnou důvěru v prozřetelnost toho, od něhož jsme obdrželi milost, abychom mohli překonat všechno zlé a dosáhnout všeho dobrého. (...) Doufejme, že tajemství svatosti sestry Terezie nikomu nezůstane skryto.“

Pius XI.: „Hvězda mého pontifikátu“

Pius XI. (1922–1939) se vyznačoval po celý svůj život, ještě dříve než byl papežem, hlubokou úctou k Terezičce. Ještě když byl apoštolským nunciem ve Varšavě, ležela knižička *Storia di un'anima* vždy na jeho pracovním stole. A na tom se nic nezměnilo, ani když se stal milánským arcibiskupem. Za jeho pontifikátu došlo záhy k svatořečení Terezie z Lisieux. Terezie byla blahorečena 29. dubna 1923 a svatořečena 17. května 1925. 14. prosince 1927 byla spolu se svatým Františkem Xaverským prohlášena za všeobecnou patronku katolických misí. Jak toto blahorečení, tak i svatořečení bylo první za pontifikátu Achile Ratiho. Již 11. února 1923 při promluvě o uznání zázraku nezbytného pro blahorečení konstatoval: „Zázrak ctnosti v této velké duši, která nám dává slovy božského básníka zvolat: ‚Co z nebe na zem sstoupilo, chce ukázat nám divy.‘ (...) Terezička se sama stala Božím slovem. (...) Terezička od Ježíška nám chce říct, že skrze modlitbu je snadné účastnit se největších apoštolských děl.“ Francouzským poutníkům, kteří přišli do Říma na blahorečení, řekl: „Stůjte nyní ve světle této hvězdy, jak ji tak rádi nazýváme, protože Boží ruka dala zazářit na po-

Dějiny duše

čátku našeho pontifikátu poselstvím a příslibům ochrany, kterou jsme mohli zakusit.“

Přímluvě Terezičky připisuje papež dále zvláštní ochranu v podstatných momentech svého pontifikátu. R. 1927, v tem-

Pius XI.

ných dobách pronásledování katolické církve v Mexiku, svěřil tuto zemi ochraně Terezičky: „Až budete moci opět v Mexiku vy-

znávat náboženství,“ napsal mexickým biskupům, „přeji si, aby Terezie od Dítěte Ježíše byla ve vaší zemi uznána za zprostředkovatelku náboženského míru.“ Od ní si vyprosil řešení těžkých rozporů mezi Svatým stolcem a fašistickým režimem v roce 1931, kterým jen o vlas nepadla za oběť italská Katolická akce: „Moje malá svěťice, dej, aby do svátku Madony bylo všechno vyřešeno.“ Spor byl urovnán právě 15. srpna téhož roku. Již na konci Svatého roku 1925 napsal papež na okraj fotografie, kterou poslal do Lisieux: „Per intercessionem S. Teresiae ab Infante Iesu, *protectricis nostrae singularis*, benedicat vos omnipotens et misericors Deus.“ (Na přímluvu svaté Terezie od Dítěte Ježíše, naší osobní ochránkyně, ať vám žehná ...) A v roce 1937, posledním roce svého pontifikátu, děkoval veřejně „té, která tak vzácným a zjevným způsobem byla papeži nápomocná a stále je nakloněna k tomu mu pomá-

hat: svaté Terezi z Lisieux.“ Nedočkal se již splnění svého přání odebrat se v posledních měsících svého života do Lisieux. Krátce před vypuknutím druhé světové války stal se jeho nástupcem Pius XII., který malou svěťici velice dobře znal a oceňoval.

Pius XII.: „Zhodnotit před Bohem duchovní bídu hříšného tvora“

„Jako dcera příkladného křesťana poznala Terezie na klině svého otce poklady odpuštění a soucitu, které jsou skryty v Srdci našeho Pána! (...) Bůh je Otec, který má stále otevře-

Dekret svatořečení Pia XI.

nou náruč pro své děti. Proč bychom neměli na toto gesto odpovědět? Proč bychom mu neměli bez ustání předkládat svůj strach? Musíme se spolehnout na Terežčina slova, když zve ty nejubožejší i ty nejdokonalejší, aby před Bohem neuplatňovali

Pacelli na Eucharistickém kongresu v Buenos Aires r. 1934

nic jiného než radikální slabost a duchovní bídu hříšného tvora.“ Tak popisuje papež Pacelli v rozhlasovém poselství z 11. července 1954 u příležitosti posvěcení baziliky v Lisieux podstatu Terezií narýsované „cesty duchovního dětství“. Jeho korespondence s Karmelem v Lisieux trvala po celý jeho život. Tuto korespondenci začal v roce 1929, když byl nunciem v Berlíně a poslal do Lisieux dopis, ve kterém děkoval za první německé vydání Tereziiny autobiografie. Byl pak Piem XI. několikrát pověřen, aby navštívil Tereziin Karmel a vedl tam zvláštní bohoslužby. Když cestoval v roce 1934 v úloze papežského legáta na Eucharistický kongres do Buenos Aires, měl s sebou ostatky sv. Terezie, které svěřil svou misi. Během celé doby svého pontifikátu udržoval kontakt se setrou Anežkou a sestrou Celinou, sestrami Terezie, které ještě žily na Karmelu.

Jan XXIII.: „Terezička nás vede k břehu“

„Velice miluji velkou Terezi (z Avily, pozn. red.), ale malá, ta nás vede k břehu, (...) musíme hlásat její tak nezbytnou nauku!“ Tak to řekl Jan XXIII. (1958–1963) jednomu knězi, který mu daroval sbírku kreseb malé Terezičky. Angelo Roncal-

Jan XXIII.

li pětkrát navštívil Lisieux, především v době, kdy byl nunciem v Paříži, ale také jako apoštolský delegát v Bulharsku. Jako papež hovořil dlouze o Terezií při generální audienci 16. října 1960: „Terezie z Lisieux byla veliká, protože uměla v pokoře a v prostotě, ustavičným odříkáním přispívat k působení milosti k blahu nesčetných věřících.“ K tomu chce Svatý otec vyprávět jednu epizodu, kterou mohl pozorovat v přístavu v Cařihradu. „Tam přijížděly obrovské lodě, které se však pro nízký stav vody nemohly přiblížit k břehu. Proto bylo vidět u každé lodě malou loďku, která se na prvý pohled zdála zbytečná, ve skutečnosti však byla velice cenná: protože jejím úkolem bylo přinést náklad na břeh.“

Pavel VI.: „Zrodil jsem se církvi v den, kdy se svěťice zrodila pro nebe“

Při návštěvě *Ad-limina* biskupa ze Sées, diecéze, ve které se narodila Terezie, řekl papež Montini (1963–1978): „Zrodil jsem se církvi v den, kdy se svěťice zrodila pro nebe. Z toho je možno poznat, jak zvláštní svazek mě s ní spojuje. Moje matka Terezií od Dítěte Ježíše velice milovala a od dětství mi ji přibližovala. *Dějiny duše* jsem četl poprvé ve svém mládí.“ Již r. 1938 napsal sestřím na Karmel a konstatoval, že „již drahý čas s velkým zájmem sleduje vývoj na Karmelu v Lisieux.“ A dodal, že sv. Terezií hluboce uctívá.

To samo vysvětluje vnitřní pouto, které vzniklo mezi Pavlem VI. a Terezií. Jako papež se opakovaně vyjadřoval k osobě a nauce svěřence z Lisieux. V roce 1973 u příležitosti stého výročí narození svěřence napsal tehdy biskup v Bayeux a Lisieux list,

Pavel VI.

ve kterém na několik stránek shrnul, co si myslí o Terezií. Realismus a pokora Terezie jsou podle papeže její nejvýraznější koncepty. „Terezie od Dítěte Ježíše a Svaté tváře učí, abychom nestavěli na sobě, ani *pokud jde o ctnosti, ani pokud jde o vlastní hranice*, nýbrž na milosrdné lásce Kristově, která je větší než naše srdce a sjednocuje nás s obětí jeho utrpení a dynamikou jeho života.“ Život Terezičky, který přijal lidské a kulturní hranice kláštera, učí nás podle Pavla VI., že „realistické uvedení do křesťanského společenství, ke kterému je člověk povolán, aby prožíval přítomný okamžik, jeví se nám jako nejvytouženější milost pro naši dobu.“ Terezie žila svou osobní cestu ke svatosti uprostřed mnoha omezení. A přece „nečekala, až bude moci začít se svým jednáním, s ideálním způsobem života, dokonalým soužitím: začala tak říkajíc spíše s tím, že se měnila zevnitř. *Pokora je prostor pro lásku*. Její hledání absolutna a transcendence její bliženské lásky jí umožnily, aby překonala překážky, resp. proměnila a vyjasnila své meze.“

Pavel VI. hovořil na téma Terezie již při jedné audienci 29. prosince 1971: „Je to poko-

ra, která je tím nevyhnutelnější, čím více tvor znamená, protože všechno závisí na Bohu, a srovnání našich hranic s nekonečným nás zavazuje sklonit čelo.“ Tato pokora je v Terezií neoddělitelná od „dětství plného důvěry a odevzdanosti“.

V promluvě 16. února 1964 ve farnosti sv. Pia X. velice jasně vyložil, co Terezie prožívala a učila vzhledem k důvěře, kterou jsme všichni povinni chovat k Boží dobrotivosti, abychom stavěli zcela na jeho milosrdné prozřetelnosti: „Jeden významný spisovatel moderny uzavírá jednu svou knihu slovy: ‚Všechno je milost.‘ Od koho pochází tato věta? Nikoliv od samotného spisovatele. Nikoliv, čerpal ji, jak sám dodává, z jiného zdroje. Tuto větu hlásala Terezie od Dítěte Ježíše. V jejích denících je napsáno: *Všechno je milost. Milostí se může všechno vyřešit*. Kromě toho nedělala svatá karmelitánka nic jiného, než že opakovala překrásnou větu svatého Pavla: *Těm, kdo milují Boha, všechno pomáhá k dobrému*. Celý náš život se může obrátit k dobrému, když milujeme Pána. A to je to, co nejvyšší pastýř přeje všem, kteří mu patří.“

Jan Pavel I.: „S krajní jednoduchostí se soustřeďuje na to podstatné“

Papež Luciani neměl za 33 dnů svého pontifikátu čas, aby hovořil o Terezií. Ale měl k tomu dvě významné příležitosti

Jan Pavel I.

ještě jako benátský patriarcha: Dne 10. října 1973, když měl přednášku k 100. výročí Terezičiných narozenin, a v dopise,

Jan Pavel II. na návštěvě v Lisieux r. 1980

který jí napsal v knize *Illustrissimi*. Zde poprvé připomíná *Dějiny duše*, které četl, již když mu bylo 17 let. „Pro mě to byla láska na první pohled,“ napsal. A vypráví, jak mu Terezie pomohla, když byl jako mladý kněz kvůli tuberkulóze umístěn do sanatoria. „Styděl jsem se za to, že jsem měl trochu strach,“ vzpomíná. „23letá Terezie, vždy zdravá a plná vitality, byla naplněna radostí a nadějí, když poprvé kašlala krev. A na tom nebylo dosti: když záchvat přešel, podařilo se jí s chlebem a vodou dodržet režim přísného postu. A ty naproti tomu nemůžeš opanovat svůj strach? Jsi kněz, probud' se a nechovej se jako hlupák!“ Ve své přednášce z roku 1973 hovořil budoucí papež o Tereziině nauce: „S bystrým rozumem a zvláštními dary viděla jasně do Božích záležitostí a také se s velkou jasností vyjadřuje, tj. s krajní jednoduchostí se soustřeďuje na to podstatné.“ Terezie nehledala žádné jiné zkušenosti než ty, které jí nabízelo křesťanství její doby. Jak napsal P. Mario Caprioli, nehledala mimořádné zkušenosti: „Zpověď ve věku šesti let, příprava na první svaté přijímání v rodině, pouti, to všechno byla pro

ni bohatá škola, klášter, tzn. řeholní život se sliby, pravidly, zdrženlivostí.“ (M. Caprioli: *I papi del XX secolo e Teresa de Lisieux* s. 349) Lucianiho komentář k tomu zněl: „Pod záminkou reformy tíhnou dnes někteří k tomu, zbavovat věci jejich hodnoty. S tím by Terezie jistě nebyla srozuměna.“

Jan Pavel II.: Terezie z Lisieux učitelkou všeobecné církve

Když Jan Pavel II. prohlásil Terezií z Lisieux za učitelku všeobecné církve jako třetí ženu po Terezií z Avily a Kateřině Sienkové, kráčel tak říkajíc v dědictví svých předchůdců.

Aktuálnost tohoto gesta je možno vyjádřit slovy, která adresoval papeži Don Luigi Giusani při setkání církevních hnutí 30. května 1998: „Na prosbu hrdiny Ibsenova dramatu Branda (Odpověz mi, Pane, v hodině, ve které mě pohlcuje smrt: nestačí celá lidská vůle na to, aby dosáhla aspoň části spásy?) odpovídá prostá pozitivita svaté Terezie od Dítěte Ježíše, když píše: „Když jsem dobročinná, pak je to jen Ježíš, kdo ve mně působí.“

*Z 30giorni 5/2003
přeložil -lš-*

Dopis otce synovi

J. R. R. Tolkien, autor knihy *Pán prstenů*, se narodil v roce 1892. Prožil své dětství ve velkém sepětí s přírodou. Jeho rodina byla velice chudobná. Ve dvanácti letech mu zemřela matka, která mu předala hlubokou víru a lásku ke katolické církvi, které zůstal věrný po celý svůj život. Po svých studiích se stal profesorem filozofie na oxfordské univerzitě. Na své knize *Pán prstenů* pracoval celá desetiletí a stále žil v pochybnostech, zda vůbec někdo projeví o jeho knihu zájem. Prožíval velká napětí, boje i porážky své doby. Na velký technický rozvoj, jehož byl svědkem, se díval jako milovník přírody velmi skepticky, a to i v souvislosti se dvěma světovými válkami a jejich strašnými následky. Nebezpečí, která podle něho ohrožovala budoucnost, ovlivnila vědomě i nevědomě jeho dílo. „*Pán prstenů* je v podstatě náboženské dílo, nejdříve podvědomě, ale zcela vědomě ze zpětného pohledu... Náboženský prvek je obsažen v příběhu a symbolice. Jako vypravěč pohádky chtěl jsem upoutat pozornost čtenáře, udržet ji, potěšit ho, někdy pozvednout a dojmout. Vůdčí ideou byl můj vlastní pocit pro to, co je správné a poutavé,“ říká autor o své knize, ve které je temný vládce poražen ctnostmi malého hrdiny.

Dne 1. listopadu 1963, několik let před svou smrtí napsal J. R. R. Tolkien svému synu Michaelovi dopis o víře:

„Věra je konec konců úkonem vůle podníčené láskou. Naše láska může vychladnout a vůle být podkopána pohledem na nesčetné hlouposti a dokonce hříchy církve a jejích služebníků, ale já si nemyslím, že někdo, kdo měl jednou víru, může se z těchto důvodů vrátit zpět za její hranice (a už vůbec ne, pokud má historické znalosti). „Pohoršení“ je nanejvýš dopuštění nebo pokušení. Je to pohodlné, pro-

tože to odvrací pohled od našich vlastních chyb a umožňuje hledání obětího beránka. Ale akt vůle k víře není konečné rozhodnutí jediného okamžiku: je to trvalý a neomezeně opakovatelný úkon a stav, který je třeba zachovat, a proto se modlíme o „vytrvalost až do konce“. Pokušení k nevěře (to znamená k odmítnutí našeho Pána a jeho požadavků) je v nás stále. Jedna naše část v tom hledá vnější ospravedlnění. Čím silnější je vnitřní pokušení, tím ochotnější jsme co nejpřísněji soudit druhé. Myslím, že jsem stejně

J. R. R. Tolkien

jako každý jiný křesťan náchylný vidět „skandály“ kléru i laiků. Mnoho jsem v životě vytrpěl pod hloupými, znechucujícími, zasmušilými a dokonce

špatnými kněžími; ale vím nyní dosti sám o sobě, abych pochopil, že nemohu církev opustit z nějakého takového důvodu, a to pro mě znamená hlásat, že jsme povinni zůstat věrni našemu Pánu. Kdybych ji opustil, bylo by to proto, že bych už nevěřil, a pak bych ovšem nevěřil, ani kdybych stále potkával v církevních úřadech jen moudré a zbožné muže.

Je k tomu zapotřebí fantastické vůle, aby člověk dospěl k nevěře, aby člověk uvěřil, že Ježíš tu nikdy „nebyl přítomen“, a ještě více přijmout, že on nikdy neřekl to, co se o něm vypráví: věci, které si nikdo jiný na světě v jeho době nemohl vymyslet: „Dříve než byl Abrahám, já jsem“ (Jan 6). „Kdo viděl mne, viděl Otce,“ nebo oznámení Nejsvětější svátosti u Jana: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“ Bud'to musíme věřit v něho a v to, co řekl, nebo ho zavrhnout, a pak nést za to následky. Mně připadá velmi obtížné uvěřit, že někdo, kdo byl jednou u svatého přijímání, kdo jen jednou měl o něm správný názor, mohl ho od sebe odmítnout bez těžkého hříchu. Já sám jsem přesvědčen o oprávněnosti petřských nároků, a když se rozhlédnu kolem sebe po světě, zdá se mi, že není možno pochybovat o tom, která církev je správná, která je chrámem umírajícího, a přece životného ducha, zkorumpovaná, a přece svatá, která se sama obnovuje a opět povstává. Pro mne má ona církev,

J. R. R. Tolkien

jejíž uznávanou hlavou na zemi je papež, především ten nárok, že je jedinou, která hájila a bude hájit Nejsvětější svátost, která jí prokazuje tu nejvyšší úctu, jak to Kristus zcela jasně určil a dal jí toto místo. „Pas mé ovce,“ znělo jeho pověření pro svatého Petra; a protože jeho slova je třeba chápat vždy tak, jak byla řečena, domnívám se, že byla řečena především ve vztahu k Chlebu života.

To, co Ti zde píšu, je krajně znepokojující a rozvláčné pojednání! Nemá to být žádné kázání. Nepochybuji o tom, že to všechno víš a víš ještě mnohem více. Jsem nevědomý muž, ale také osamocený. A chápu se příležitosti k rozhovoru, který bych jistě ústně nezačal. Je to přece přirozené, že žiji v obavách o své děti, které musí v tomto tvrdším, krutějším a cyničtějším světě, ve kterém jsem je zanechal, trpět víc, než jsem musel trpět já. Ale já jsem jako ten, kdo vyšel z Egypta, a modlím se k Bohu, aby nikdo z mého kmene se tam nemusel vrátit. Velice jsem prožíval heroické utrpení své matky, která mě přivedla do této církve, a v největším zármutku jsem prožíval její smrt v extrémní chudobě. Ale Nejsvětější svátost jsem miloval od začátku a skrze Boží milost jsem lásku k ní nikdy neztratil...“

J. R. R. Tolkien

VÝROČÍ PAPEŽE LVA XIII.

20. července uplynulo 100 let od smrti velkého papeže Lva XIII. Tento papež je znám především svou angažovaností za dělníky. Jeho encyklika *Rerum novarum* z roku 1891 tvoří základ katolického sociálního učení. Nescházejí v ní ani morální výzvy, podle kterých „bohatství a jiné věci, které se nazývají zboží, jsou pro věčnou blaženost bezvýznamné“. „Je nedůstojné, aby byl člověk vychováván jen pro svůj vlastní zisk.“

Lev XIII. se narodil 2. srpna 1810 jako Vincenzo Gioacchino Pecci, studoval v Římě, byl papežským legátem, později nunciem a biskupem v Perugii. 20. února 1878 nastoupil na Petrův stolec. Jako první otevřel vatikánský archiv vědcům všech vyznání.

Kath-net

K ratifikaci smlouvy mezi Českou republikou a Vatikánem

Nevíme, zda se páni poslanci našeho parlamentu, kteří odmítli ratifikovat smlouvu mezi ČR a Vatikánem, seznámili s tím, co řekl Svatý otec Jan Pavel II. novému velvyslanci ČR u Sv. stolce Pavlu Jajtnerovi při jeho nástupní audienci dne 28. 4. 2003. Myslím, že bude prospěšné, aby se to dověděla veřejnost i poslanci aspoň teď.

Po uvítání a vzpomínce na svou cestu do Prahy Sv. otec řekl: „Diplomatické vztahy církve jsou částí jejího poslání ve službě rodině lidstva. I když toto poslání je především duchovní povahy a tím se liší od politických institucí, je její hluboce pocítovaná touha podporovat plodné vztahy s občanskou společností založená na její dlouhé zkušenosti při zprostředkovávání univerzálních hodnot pravdy a lásky kulturám a národům našeho světa. Vskutku je to především zvláštní úloha prohlubovat vědomí důstojnosti lidské osoby a podporovat mír mezi lidmi – podstatný předpoklad opravdového rozvoje lidí a národů, která oduševňuje diplomatickou práci Svatého stolce.

V tomto ohledu zdravím pozoruhodný pokrok, kterého mohlo být dosaženo vzhledem k uspořádání vzájemných vztahů mezi Svatým stolicem a Českou republikou, a pln očekávání hledím vstříc ratifikaci příslušné dohody.

Jak vaše Excelence už zdůraznila, vzdor politické svobodě, které se české obyvatelstvo nyní těší, důsledky totalitních režimů nesmějí být podceňovány. Dějiny nás učí, že cesta z útisku do svobody je obtížná a často poznamenána podvodnými podobami svobody a prázdnými sliby. Zatímco ekonomický rozvoj a s ním přicházející společenské přeměny mnoha lidem ve vaší zemi přinesly prospěch, musí být ochraňováni slabší členové společnosti, zvláště chudí a lidé na okraji společnosti, jako i nemocní a staří.

Opravdového rozvoje nemůže být nikdy dosaženo pouze ekonomickými prostředky. To, co by se mohlo označit jako „modloslužba trhu“ – a ta zase je následkem tak zvané „konzumní kultury“, vede k tomu, degradovat lidi na předměty, a to, čím „jsou“, podřizovat tomu, co „mají“ (srov. Sollicitudo rei socialis, 28). Toto vede k závažnému omezení lidské důstojnosti a znesnadňuje napomáhání solidaritě mezi lidmi. Naproti tomu by se mělo považovat vědomí duchovní podstaty lidské osoby a obnovené uznání morální povahy společenského a ekonomického rozvoje za předpoklad přeměny společnosti v opravdovou civilizaci lásky. Takový projekt vyžaduje jak politické, tak také náboženské vedení, má-li být duše národa dost silná, aby svému obyvatelstvu učinila srozumitelným zdroj pravdy a lásky, které rozvoji a pokroku země dávají smysl.

Výzvy, před nimiž stojí Česká republika, se týkají i jiných evropských národů. Zatímco země všude na kontinentě slavily přechod do třetího křesťanského tisíciletí, uvažovali mnozí jednotlivci i skupiny o základní a rozhodující úloze křesťanství v jejich kulturách. Skutečně jste sám zdůraznil, že pravdy a hodnoty křesťanství odedávna tvoří základ společenských struktur Evropy a vyznačují její občanské a politické instituce.

Velké v evangeliu zakoreněné a jím vyznačené dědictví nám zřetelně ukazuje, že naděje na možnost výstavby spravedlivějšího světa musí zahrnovat i poznání, že všechna námaha a práce člověka bez správného vztahu k Boží pomoci nemůže mít trvalou cenu: *Když nestaví dům Hospodin, marně se lopotí, kdo ho stavějí (Ž 127,1)*. Z tohoto důvodu křesťanská nauka důrazně potvrzuje a obhájuje původ důstojnosti lidské

osoby a její místo v plánu Božím: „Člověk přijímá od Boha svou výsostnou důstojnost a s ní i schopnost překročit rámec každého společenského zřízení směrem k pravdě a dobru.“ (Centesimus annus, 38).

Znepokojující v této souvislosti je, že když se ztrácí smysl pro Boha, mizí i smysl pro člověka (srov. Evangelium vitae, 21) a pro vznešený zázrak života, ke kterému je povolán. Zatímco tragické katastrofy, jako války a diktatury, nadále násilně znetvořují láskyplný Boží plán pro lidstvo, i subtilnější útoky, jako rostoucí materialismus, utilitarismus a odsouvání víry, oslabují pozvolna pravou podstatu života, který nám Bůh daroval. Zatímco evropské národy jsou v pohybu směrem k novým strukturám, musí být přání odpovídat výzvám proměňujících se světa oduševňováno tím stálým církevním hlásáním pravdy, která činí lidi svobodnými a umožňuje kulturním a státním institucím pravý pokrok.

Katolická církev ze své strany se stále bude modlit a pracovat pro rozvoj českých obyvatel a národa. Jak vaše Excelence v duchu přátelství potvrdila, církev se zvláště svými výchovnými zařízeními činně zasazuje o duchovní a intelektuální vzdělávání mládeže. V míře odpovídající prostředkům, které budou k dispozici, bude církev rozšiřovat své charitativní poslání především k podpoře rodiny, skrze niž prochází budoucnost lidstva (srov. Familiaris consortio, 86). Totéž platí o zdravotnické péči a sociální činnosti.

Pane velvyslance, váš úřad bude jistě sloužit k tomu, aby se dále upevňovaly přátelské svazky mezi Českou republikou a Svatým stolicem.

Když nyní přijímáte tuto novou odpovědnost, ujišťuji vás, že různé úřady Římské kurie vás budou ochotně podporovat při plnění vašich povinností.

Pro vás a vaše krajany vyprošuji ze srdce bohaté požehnání všemohoucího Boha.“

* * *

Odmítnutí ratifikace smlouvy naším parlamentem nebylo jenom bolestným zklamáním pro papeže, který po celou dobu svého pontifikátu projevil vůči našemu národu tolik lásky, ale pobouřilo i naši veřejnost a vyvolalo údiv v zahraničí.

Pochopitelně reagoval především apoštolský nuncius v ČR, arcibiskup Erwin J. Ender.

Uvádíme podstatnou část jeho rozhovoru s redaktorkou Českého rozhlasu Terezií Bečkovou, jak ji cituje tisková zpráva ČBK:

Poslanecká sněmovna odmítla ratifikovat smlouvu mezi Českou republikou a Vatikánem. Vatikán má zájem na tom, aby se tento problém vyřešil. Sešel jste se na toto téma s premiérem Špidlou. Jak vnímáte postoj české strany?

Odepřením ratifikace smlouvy mezi Vatikánem a Českou republikou parlamentem se stalo něco neuvěřitelného. Vláda a její nejsilnější strana, které nechaly smlouvu podepsat, daly pak o několik měsíců později odmítnutím ratifikace v parlamentu na vědomí, že na ní už nemají zájem. Je to zrovna tak rozporné a nepochopitelné, jako kdyby česká vláda, která podepsala smlouvu o přistoupení k Evropské unii, o několik týdnů později vyhlásila, že už k ní přistoupit nechce. Vysocí politici v zemi hovoří o vládní ostudě.

Postoj Vatikánu je jasný a jednoznačný. Chtěl tuto smlouvu, podepsal ji a nyní chce, aby po ratifikaci v parlamentu začala platit. Jednání české strany je naproti tomu zmatené a plné rozporů, zároveň ano i ne, přijetí smlouvy jejím podpisem a současné odmítnutí odepřením ratifikace.

Jen vláda může říci a vysvětlit, co si skutečně myslí a co chce. Proto jsem při svém

setkáním s premiérem Špidlou velmi naléhal, aby to nyní vláda sdělila Vatikánu oficiální notou. Aby mělo smysl diskutovat o další budoucnosti této smlouvy, musí být nejdříve jasné, má-li tato vláda a její strany vůbec na nějaké smlouvě se Svatým stolicem zájem. To musí být nejdříve jasné řečeno. Premiér Špidla mi při zmíněném rozhovoru tuto vysvětlující notu jeho vlády skutečně pro následující měsíce přislíbil.

V této souvislosti se mluví o tom, že by se mělo dál vyjednávat a vypracovat nový text smlouvy. Sdělil vám premiér Špidla,

Arnold Guillet

Alexandrina Maria da Costa, nemocná z Balasaru

Zájem o stigmatizovaného Otce Pia vzrostl zvláště po jeho svaťorečení a vyvolává potřebu stále nových publikací. Rádi bychom znovu připomněli našim čtenářům stigmatizovanou světici, jejíž smírné utrpení může zažehnout jiskru v lidech, kteří hodně trpí a mohou své utrpení shledat dokonce smysluplným a užitečným pro sebe, své okolí, pro naši církev, pro náš národ.

Také v Portugalsku se vyskytl v nedávné době případ stigmatizace, který se dá co do intenzity a dramatického rozmachu stěží překonat. Jedná se o Alexandrinu Marii da Costa (1904–1955). Pochází z Balasaru, okres Oporto v severním Portugalsku. Byla to živá mladá dívka, tak bujná, že ji nazývali „Marie uličnice“. Když jí bylo 14 let, obtěžoval ji doma jeden násilník tak hrubě, že před ním vyskočila z okna a přitom si těžce poranila páteř. Nemoc se stále zhoršovala.

Od svých 19 let byla ochrnulá a až do své smrti dne 13. října 1955 byla připoutána na lůžko.

Naštěstí se zachovaly její četné dopisy jejímu duchovnímu vůdci P. Marianu Pinhovi SJ, které nám umožňují vhléd do jejího duševního života. Alexandrina, „nemocná z Balasaru“, se stala trpící nevěstou Pána; její láska ke Kristu byla stále prud-

které konkrétní body vadí českým poslancům?

Vedoucí vládní delegace pro jednání o smlouvě je i dnes přesvědčen, že předložený text smlouvy je natolik dobrý, že je stěží myslitelné, kde by ještě mohlo dojít ke zlepšením. I já sdílím tento pohled. Kromě toho ani premiér Špidla, ani čeští poslanci, kteří hlasovali proti ratifikaci, dosud neřekli, které konkrétní body se jim v nynějším textu nelíbí, které by měly být ještě jednou prodiskutovány a případně změněny. Vzniká tak dojem, že mnozí kritici text smlouvy ani pořádně nečetli.

Myslete si, že by se mělo pracovat na novém textu smlouvy?

Musím ještě jednou výslovně zdůraznit, že dalším krokem může a musí být, že vláda oficiální notou Svatému stolci vysvětlí, co se v parlamentu se smlouvou stalo, jak ona hodnotí toto rozhodnutí a jaké zamýšlí podniknout kroky v budoucnu. Další postup bude podstatně záviset na tomto oficiálním vládním stanovisku. Proto nyní nemůžeme činit žádné předpovědi.

V případě, že by z eventuálních dalších rozhovorů vyplynuly nové konkrétní sporné body, je Vatikán bezpochyby připraven přispět k jejich vyjasnění a pře-

konání. Svatý stolec má i nadále na smlouvě a tím také na její ratifikaci zájem. Chtěl by, aby podobně jako v mnoha dalších zemích konečně vstoupila v platnost i v České republice – nikoliv však za každou cenu.

* * *

„Katolická církev ze své strany se stále bude modlit a pracovat pro rozvoj českých obyvatel a národa.“ (Jan Pavel II.)

I do záležitostí ratifikace může a má zasáhnout každý věřící, především usilovnou modlitbou, plnou důvěry v Boží milosrdenství. „Contra spem credidi...“ Uvěřil jsem proti veškeré naději...

Připravil jv-

tak prudce pokoušela, ač zmračená a bezvládná (vážila jen 33 kg) zranit se o kov postele a pokoušet se, že ji nemohly ani čtyři osoby dobře udržet.“

P. Pinho za ni obětoval mši svatou, aby byla osvobozena od těchto pekelných muk. Alexandrina mu ale řekla: „Dobrotivý Bůh mi řekl, že nemůže vyslyšet vaši prosbu, neboť toto utrpení potřebuje ku pomoci hříšníkům.“

Bylo úředně doloženo, že žila, aniž by přijímala potravu. Lékařská zpráva říká:

My podepsaní, Dr. Dr. Carlos Alberto de Lima, profesor lékařské fakulty v Oportu, a Manuel Augusto Dias de Azevedo, lékař uvedené fakulty, potvrzujeme, že jsme vyšetřovali Alexandrinu Marii da Costa, starou třicet dva let, přihlášenou a žijící ve farnosti Balasar, okres Povoia de Varzim. Zjistili jsme, že trpí zánětem nebo tlakem v míše, který je příčinou jejího ochrnutí. Potvrzujeme dále, že se v době od 10. června do 20. července nacházela v nemocnici pro ochrnuté děti při ústí Doury, vedené Dr. Gomesem de Araujo, a byla zde ve dne v noci pod dohledem svědomitých osob, které se snažily zjistit pravdu. Přitom bylo zjištěno, že její nepřijímání jakékoli pevné a tekuté potravy bylo absolut-

ní. Váha, teplota, dýchání, tlak, puls, krev i její duševní schopnosti reagovaly trvale normálně. Během čtyřiceti dnů neměla žádnou stolicí ani moč.

Výsledek vyšetření krve, která byla odebrána tři týdny po těchto událostech, je přiložen. Je z něj patrné, že vzhledem k abstinenci od pevné i tekuté potravy nemůže věda tento náález přirozeným způsobem vysvětlit. Z toho samého důvodu se nedá objasnit přežití nemocné při této absolutní abstinenci během čtyřicetidenní internace, když se odvoláme na poznatky fyziologie a biochemie. Považujeme za nutné zdůraznit, že během této doby zodpovídala nemocná denně množství otázek, účastnila se mnoha rozhovorů a osvědčovala nejlepší dispoziční a jasnost ducha. S ohledem na fenomény, které byly pozorovány o svátcích během asi sedmnácti hodin, se domníváme, že patří do působnosti mystiky. Na důkaz pravosti jsme nechali sepsat tento atest a podepisujeme jej. Oporto, 26. července 1943.

Přežil Pavel K. Mráček OP

Životopis této stigmatizované vydala Matice cyrilometodějská: Johnston Francis, Alexandrina – utrpení a sláva. 80 str., 53 Kč.

Dopis čtenáře

Vážená redakce!

S rozhořčením jsem si přečetl v Katolickém týdeníku 20. 7. vyjádření morálního teologa prof. dr. Helmuta Renoeckla, jenž působí na českobudějovické teologické fakultě, o antikoncepci. Celý článek je podle mne záměrnou manipulací, z níž neobviňuji přímo prof. Renoeckla, ale celou atmosféru, v níž probíhá již od r. 1968 odboj proti encyklice Pavla VI. *Humanae Vitae*, potažmo proti veškeré katolické sexuální morálce. Autor sám je podle mne – tak jako velké množství jiných katolických progresistů – obětí tohoto zhoubného ducha.

Především je nepravdou, když Renoeckel o encyklice

HV tvrdí, že „není neomylná“. V 7. čísle letošního Mezinárodního Reportu Radomír Malý uvádí, jak definuje papežskou neomylnost I. vatikánský koncil v dokumentu „*De ecclesia Christi*“. Rozlišuje se zde mimořádná neomylnost (vyhlášení nového dogmatu) a řádná neomylnost (aktuální papežovo vyjádření ve věci víry a mravů současnosti). Renoeckel podléhá stejnému bludu jako značná část dnešních katolíků – pod pojmem „papežská neomylnost“ chápe pouze neomylnost mimořádnou a zcela opomíjí tzv. řádnou neomylnost, která se na HV jednoznačně vztahuje. Tento fakt v r. 1968 zatajovaly věřícím i některé biskupské kon-

KANADSKÁ BISKUPSKÁ KONFERENCE K 35. VÝROČÍ VYDÁNÍ ENCYKLIKY HUMANAE VITAE

U příležitosti 35. výročí vydání encykliky *Humanae vitae* Pavla VI. poukazuje „Kanadská organizace pro život a rodinu“ (COLF), orgán kanadské biskupské konference, na význam tohoto papežova poselství: „Církev vyzývá dnešní lidi, aby milovali tak, že se zcela vzdají sebe sama.“ COLF zdůrazňuje ve svém poselství výpovědi papeže o přirozené kontrole plodnosti, proti níž stojí metody, které ničí rodinu i životy, jako jsou antikoncepční prostředky, potraty a sterilizace. Zdůrazňuje přitom „prorocký pohled“ papeže Pavla VI., jaký představil ve své encyklice *Humanae vitae*. V encyklice z roku 1968 papež varoval, že rozšířením antikoncepčních prostředků dojde k úpadku mravní úrovně. Poukázal mimo jiné na to, že antikoncepční prostředky budou útokem na důstojnost ženy.

Podle Kath-net

ference, které s encyklikou HV nesouhlasily, zvláště německá. Podvodná neomodernistická manipulace dosáhla bohužel svého cíle – ve vyspělých zemích Západu většina katolíků navzdory požadavkům HV užívá antikoncepci.

Renoeckel se dále zamýšlí nad tím, zda tváří v tvář epidemii AIDS v Africe by se používání prezervativu, i když morálně nepřijatelné, nemělo „akceptovat jako menší zlo, čímž by se zabránilo větší, smrtelné pohromě.“ Tentýž Renoeckel ale sám přiznává, že „volné používání prezervativů není jistou ochranou proti nákaze AIDS a promiskuita je bludnou cestou lidské sexuality...“ K tomu mne napadla zkušenost jednoho bývalého kuřáka. Ten mi řekl, že právě reklamy typu „když nemůžete přestat kouřit, použijte aspoň špičky“ jej povzbudily k ještě větší kuřácké vášni. Totéž se podle mne děje i v souvislosti s propagací kondomu: když nejste schopni vzdát se promiskuitního chování, použijte aspoň prezervativ, což stimuluje nevázaný sexuální život a tím i větší nárůst výskytu AIDS, jak dokazují svědectví misionářů v afrických zemích. Proto tak jako boj proti kouření může být úspěšný jen tehdy, když se pod dojmem zdravotních komplikací, které přináší, ihned přestane, zápas proti pohlavní promiskuitě může vést k cíli jen při pohlavní zdržen-

livosti a sexu v jednom manželství, jak na tom nekompromisně trvají církevní a osvětové instituce. Pouze sexuální život podle Božích a církevních příkázání je spolehlivou ochranou před AIDS, což pan prof. Renoeckel velmi dobře ví. Proč to neřekne naplno? Proč se vymýšlejí všechny možné „náhražky“ a la kondom i v katolických kruzích jen proto, aby se ospravedlnil hřích, a neakceptuje se autentická katolická sexuální nauka, vyjádřená tak pregnantně mj. právě v encyklice Pavla VI. *Humanae Vitae*? To bude muset prof. Renoeckel vysvětlit.

Částečně tak učinil už ve svém článku, když s odvoláním na II. vatikánský koncil chápe Církev jako „společenství...“, které ještě není u cíle a v mnohém stále hledá“. To je sice pravda, ta se však nevztahuje na definice ve věci víry a mravů, jež jsou nadčasové a provždy závazné. Kdo toto zamlčuje, lživě manipuluje s náboženským přesvědčením věřících. Mezi takové axiomy patří i církevní nauka o oprávněnosti sexu pouze v manželství a otevřenosti pohlavního styku vůči početí s tím, že pokud si někdo již nemůže dovolit další potomstvo, lze využít přirozených metod plánování rodičovství, nicméně jedinou stoprocentně spolehlivou metodou je zdrženlivost. Na ni ještě nikdy nikdo neumřel.

J. A.

(adresa v redakci)

HOMOSEXUÁLNÍ VZTAH TRVÁ V PRŮMĚRU 18 MĚSÍCŮ

Podle studie, kterou zpracovala dr. Marie Xiridozu pro „Amsterdam Municipal Health Service“ a zveřejnila v časopise AIDS, trvá homosexuální vztah k jednomu partnerovi v průměru 18 měsíců. To je dokladem skutečnosti, že tyto vztahy nejsou zdaleka tak trvalé jako v normálních heterosexuálních partnerstvích. Podle amerických statistik z manželství trvajících 10 let je 67 % prvních manželství, z 20letých manželství je to 50%.

ALTERNATIVA PRO HOMOSEXUÁLY

PATH je zkratka názvu nové skupiny, ve které se sdružilo několik organizací, aby nabídly pomoc homosexuálně zaměřeným osobám. V PATH (Positive Alternatives to Homosexuality) pracují výzkumné organizace, terapeutické skupiny a sdružení z různých náboženství a národností. Podle Artura Goldbergra, zakladatele PATH, není homosexuální orientace nezměnitelná. Je to předsudek, že homosexuál se musí smířit se svým zaměřením a žít v něm. Lidé, kteří hledají alternativu, si zaslouží respekt a podporu. Je prokázanou skutečností, kterou potvrzuje zkušenost mnoha mužů i žen, že tito lidé se mohou změnit.

„COPYRIGHT“ PRO JMÉNO „MATKY TEREZY“

Misionářky blízké lásky z Kalkaty požadují pro jméno své zakladatelky „Copyright“, aby tak zabránily jeho tržnímu zneužití. „Dokud matka Tereza žila, vždy říkala, že si nepřeje, aby její jméno používaly jiné osoby a organizace bez jejího souhlasu a po její smrti bez souhlasu její nástupkyně,“ řekla sestra Nirmala, generální představená řádu. Mnoho organizací již uposlechlo této výzvy a nepoužívají již jméno matky Terezy. „Děkujeme všem, kteří z označení svých institucí vyňali jméno matky Terezy, jako např. „Mother Teresa Institute of Management“.“

Podle Kath-net

Přečetli jsme:

PŘÍSTĚHOVALCI PENZE NESPASÍ (Nový hlas 15/03)

Úbytek populace a setrvalé odkládání důchodové reformy vyvolávají stálou nervozitu a občasně spoléhání na přistěhovance. Aby byla zajištěna pouhá prostá reprodukce, museli bychom přijímat 50 000 přistěhovalců ročně. Jak ošidné je spojovat přistěhovalectví se záchranou sociálního systému, o tom ovšem svědčí zkušenosti západní Evropy.

Všechny země, které se snaží doplnit stavy pracovní síly větším počtem cizinců, se potýkají se značnými náklady na jejich sociální adaptaci. Tyto náklady na jednoho přistěhovance představují větší sociální zátěž, než jaká připadá na jednoho domácího pracovníka.

Další háček s sebou nese stále větší průchodnost Evropou. Migrační vlny směřují z východu na západ a není nikde psáno, že mladý uprchlík např. z Afghánistánu, jehož Česko přijme s otevřenou náručí jako vítaný šroubek do pracovního procesu, po roce nezatoží po lepším uplatnění třeba v Německu. Nesmí se zapomínat, že žádný „gastarbeiter“ nezdomácní, necítí-li hlubší sounáležitost s hostitelskou zemí nežli pracovní a mzdovou. Nikdo mu nemůže žádným zákonem zabránit, aby se vydal „za lepším“, udělal-li to jednou i tam, kde skutečně byl doma. Pak samozřejmě přijdou vynaložené náklady na jeho adaptaci vniveč. A vzniklé vícenásobné náklady se ještě násobí počtem dětí a rodinných příslušníků přistěhovance.

Jistě není možné kritizovat sám jev přistěhovalectví ani tíhnutí migrace za vyššími výděly. Ale velmi nerozumné by bylo sázet na cizí pracovní sílu jako na perspektivní řešení krize sociálního systému. Naopak spolehlivým a osvědčeným prostředkem jak uživit důchodce z domácích zdrojů může být jen přirozená

obnova domácí pracovní síly. Jedině vyšší počty narozených slouží dlouhodobě jako prostředek proti stárnutí obyvatelstva.

Ač to mnozí neradi slyší, přece jen bude stát brzy nucen sáhnout k razantní podpoře porodnosti, nebude-li chtít riskovat, že si senioři za pár let budou muset přilepšovat vybíráním popelnic. Sociální smír v horizontu tří desetiletí lze udržet jen tehdy, podaří-li se realizovat účinnou rodinnou a populační politiku.

Znamená to vytvořit takové podmínky, aby mateřství nebylo pouze trpěnou libůstkou ženy, ale naopak jejím společenským posláním, které bude honorováno jako nejdůležitější obecně prospěšná činnost.

Narození dítěte nesmí být pro rodinu ani ekonomickou obětí, ani špatně návratnou investicí. Podpora mateřství se musí stát důležitým článkem obnovy mezigenerační solidarity. Státu se tato podpora mnohonásobně vrátí ve formě pracovních i penzijních zdrojů. Jen je s podivem, že to trvá tak dlouho, než tuto holou pravdu pochopí na příslušných místech sociální, pracovní a důchodové sféry.

Jiří Karas,
poslanec KDU-ČSL

Konflikt na Slovensku

Před papežskou návštěvou na Slovensku se v zemi rozhořel konflikt ohledně zákona o potratech. Slovenští biskupové kritizovali novelu zákona, která dovoluje potrat až do 24 týdne těhotenství, pokud je plod geneticky poškozený. Křesťanští demokraté hrozí vládě velkými obtížemi, pokud bude novela zákona přijata. Jestliže prezident novelu nepodepíše, bude o ní parlament jednat právě v době papežské návštěvy.

* * *

Věřící pod Duklou se od neděle modlí za „pokojné, čest-

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás volám k modlitbě. Děti moje, modlete se, až se vám modlitba stane radostí. Jen tak každý z vás objeví mír ve svém srdci a vaše duše bude spokojena.

Pocítíte potřebu svědčit o lásce, kterou pocítujete ve svém srdci a ve svém životě.

Já jsem s vámi a přimlouvám se u Boha za vás všechny.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 7. 2003

Jako by duše hledala svůj dech...

Klíčové slovo tohoto poselství je bezpochyby „spokojenost“. Naše duše je tak nespokojena s životem, který nám nabízí svět jak ve své kultuře, tak v tom, co nabízí jako náplň volného času. My ale máme být poctiví a ptát se, zda náš duchovní život nás naplňuje, zda nám dává zakoušet štěstí. Například mše svatá: je vrcholem našeho života?

Máme si uvědomit, že to, co nám Panna Maria nám nabízí, je mnohem víc než pouhé plnění povinností, mnohem víc než být co nejdokonalejšími věřícími. Je veliký rozdíl mezi zbožným životem a duchovním životem, a ještě větší rozdíl je mezi životem duchovním a životem mystickým. Zbožný život spočívá v plnění povinností, zachovávaní pravidel. Duchovní život se otvírá jiné dimenzi bytí, jako by duše hledala svůj dech, ale v obou těchto případech hledáme ještě jaksí sami sebe. V mystickém životě svolujeme nechat se zaplavit přítomností Boha, dovolujeme mu, aby nás vedl. Důležití už nejsme my, ale ten druhý, tj. Bůh, a jen tak můžeme být naplněni.

O čem můžeme svědčit, nejsme-li svědky toho znamenitého zázraku, té překvapující události, jakou je příchod Boha do našeho života?

Bratr Efraim k poselství Královny míru, 25. 7. 2003

Představitelé organizace rozeslali dopisy skoro 2000 farním úřadům římskokatolické, řeckokatolické, evangelické, reformované a pravoslavné církve.

UZAVÍRÁNÍ KOSTELŮ

Biskup Paul-André Durocher dává od 30. srpna uzavřít tři z jedenácti katolických kostelů v Cornwallu v Kanadě. Důvodem je silný pokles počtu návštěvníků kostelů. Nedělních mší se účastní jen 20 % všech katolíků. Od spojení farností si biskup slibuje „aktivnější farní společenství a účinnější liturgické slavnosti“.

Kath-net

Bašta Pána Boha (30)

Ženy znovu osaměly a sousedka pokračovala v klábosezení, ačkoliv ji už slečna Favreová téměř neodpovídala. Po chvíli se však opět dveře do obchodu otevřely. Také pekař, který nyní vstoupil, mínil, že je dnes ošklivé počasí, a Babeta ho rovněž co nejrychleji poslala za dveře kuchyně.

„Vidíte, musím přece už do kuchyně,“ obrátila se nyní k návštěvnici. Ale ta řekla přívětivě:

„Jenom jděte, Babeto, já počkám, mám ještě dost času.“ „Dobré nebe,“ zabručela pro sebe vztekle prادلena. Ale do kuchyně přesto nešla, nýbrž vzala novou košili, rozprostřela ji na žehlicím stole a postříkala metlou na kropení. Jako by stála na rozpáleném uhlí, zatím co sousedka tlachala dál o počasí, o vysokých cenách a o slavné budoucnosti. Mezitím se ale zase rozezněl zvonek.

Dovnitř vešli žebrák, nosící uhlí a obchodník s pastmi na myši a po stejné poznámce o hrozném počasí zmizeli také oni za kuchyňskými dveřmi.

„Teď už ale opravdu budete muset jít,“ řekla Babeta rozhodně a položila poslední zalátanou košili k ostatním kouskům prádla.

„Ano, ano, vždyť už jdu,“ odpovíděla klepna. „Nechci nikoho okrádat o čas. Ale je tu ještě jedna věc,“ dodala nyní trochu váhavě. „Já vím, že jste slušná osoba, slečno Babeto. Mohla bysta mi prokázat velkou službu?“

„A jakou?“

„Ach, můj Bože, říká se, že je tady mnoho těch, kteří odmítli přísahat. Na každého z nich je přece vysána odměna 50 franků.“

„No a?“ ozvala se žehlička výhruzně.

„Nemohla byste mi pomoci nějakého vypátrat?“

„A to byste se nestyděla někoho z nich poslat pro 50 franků do rukou katovi?“ zasyčela hnevivě Babeta.

„No a co tím chcete říct?“ druhá na to nevině. „Vždyť je teď taková bída! A kromě toho ti, co odmítli přísahat, tak strašně škodí národu! Je to vlastenecká povinnost, když je člověk udá!“

Žehlička se chvěla zlostí a sotva už v sobě ovládala hnus.

Ale návštěvnice k ní přistoupila a spěšně zašeptala:

„Vid'te, že mi povíte, když se o někom dozvíte, že odmítl přísahu.“

To už se Babeta přestala ovládat. Zuřivě ji obešla s železným pohrabáčem v rukou a řekla:

„Dejte už přece proboha dál tu svou hlavu od toho otevřeného ohně!“

„Pročpak?“ zeptala se sousedka bezelstně.

„Protože jinak může dojít k explozi, smrdíte strašně alkoholem!“

Klepna stála ještě jako zkašenělá, když se dveře znovu otevřely a vešel podomní obchodník.

„Dnes je ošklivé počasí!“ zabručel také on a byl Babetou odkázán do kuchyně.

Obličejem návštěvnice přelétl ošklivý úšklebek. „Ošklivé počasí!“ uchechtla se a pak se najednou začala ječivě smát. „Dnes je ošklivé počasí! Hehehe! Teď jsem to pochopila. To je prostě heslo! Chtěla bych vidět, čím se teď všichni ve vaší kuchyni zabývají. Nashledanou, slečno Babeto! Víím, co víím! Hehehe!“ A se stálým vřeštěním a skřehotáním opustila obchod prادلeny.

Mezitím zasedla v Babetině kuchyni podivná společnost žebráků, podomních obchodníků a řemeslníků. Všichni tito

muži nebyli nic jiného než kněží, kteří odmítli přísahat a navštívili generálního vikáře diecéze Poitiers abbého Brunevala v jeho úkrytu u prادلeny. Chvilí si generální vikář se smíchem prohlížel přítomné, kteří ve svých převlecích skýkali zvláštní podivnou, pak ale zase jeho starostmi a utrpením zbrzděný obličej zvažněl a vikář začal mluvit klidným hlasem:

„Milí spolubratři! Prosil jsem vás, abychom se zde sešli v této tak vážné hodině. Vy všichni znáte současnou situaci. Na každého z nás je stanovena cena a musíme počítat s tím, že se najdou lidé, kteří si budou chtít i tímto způsobem vydělat peníze. V mnoha francouzských městech byli už duchovní vyšpehováni, uvězněni a posláni pod gilotinu. Den ze dne dostává pronásledování ostřejších forem. Co hodláte udělat, milí spolubratři, vzhledem k blížícímu se nebezpečí?“

Na okamžik zavládlo v podivném shromáždění tíživé ticho. Potom se ale zdvihl jeden z přítomných, starý muž se sněhobílými vlasy, který se objevil v ubohém žebráckém oblečení, a řekl:

„I přes tuto novou situaci musíme dále konat jen svou povinnost!“

V zápětí se ozvaly hlasité projevy souhlasu. Kněz Soyer, který byl převlečený za komínika, živě zvolal: „To je správná řeč, pane generální vikáři!“ Vtom se však zvedl Ambrož Chartres – „obchodník se zeleninou“:

„Nikdo o mně nemůže říci, že jsem zbabělec, a bezpochyby má pan kanovník pravdu. Ale je naší povinností nechávat se posílat katovi pod nůž? Není pochyb, že nás přece dří-

ve nebo později vyslídí, když budeme pokračovat ve sloužení mši a udělování svátostí. Jestliže však od toho na čas upustíme a někam v našem převlečení zmizíme, nikdo nás jako kněze nerozpozná.“

„Vy tedy vážně chcete upustit od mši svatých a duchovní pastorače?“ zeptal se generální vikář třesoucím se hlasem.

„Ano, to je můj úmysl. Kromě toho navrhuji, abychom se toho zřekli všichni, neboť přílišná horlivost jednotlivce vážně ohrozí i ostatní.“

„Musím s bratrem souhlasit,“ řekl muž s pastmi na myši – vikář Jan Chartres. „Nesmíme už celebrovat. Nehledě na nás, přivedli bychom tím do největšího nebezpečí i věřící, kteří přicházejí na mši. Dnes jsem byl poprvé svědkem strašlivého příběhu. Nějaké děvče z předměstí šlo přes tržiště, když najednou jedna ze zelinářek vykřikla: ‚Chyťte ji! Ona byla dnes ráno v Buxerolles na mši. Já jsem ji poznala, když šla s ostatními z jedné stodoly, v níž sloužil mši kněz, který odmítl přísahu!‘ V okamžiku bylo děvče obklíčeno. Několik otrhaných sansculotů ji popadlo za ruce a chtěli ji přinutit, aby na kolenou prosila za odpuštění. Ale děvče odpovědělo úplně klidně: ‚Ano, byla jsem na mši svaté, ale kvůli tomu nepotřebuji prosit za odpuštění.‘ Lůza se na chudinku vrhla, smýkala jí po zemi za vlasy, šlapali po ní, národní gardisté ji bodali píkami, řezníci na ni dotírali obrácenými řeznickými sekýrami. Potom ji zase táhli nahoru, zavlekli do kostela Panny Marie, strčili jí hlavu do jedné křtitelnice a drželi ji tak dlouho pod vodou, že by se byla jistě utopila, kdyby tam nebyl přišel velitel Carabin a neosvobodil ji. Její obličej byl úplně fialový, tolik vody už spolykala. Když ji pustili, v bezvědomí se zhroutila. A teď se vás ptám, pánové, smíme v budoucnosti přivést naše věrné katolíky do takového nebezpečí?!“

(Pokračování)

PROSTITUTKY NA OLYMPIÁDĚ

Athénská městská rada chce zvýšit počet licencí pro prostitutky během olympiády v roce 2004. Řecká pravoslavná církev vyslovila „úžas a pohoršení“ nad tím, že se tak má zastřít a zastřešit ilegální prostituce.

Kath-net

Latinské mše sv. podle misálu z r. 1962 (podle indultu) se obětují v Brně v kostele Sv. rodiny na Grohově ul. každou druhou a čtvrtou neděli v měsíci ve 14 hodin (z nádraží tram. č. 12 nebo 13, zastávka Grohova ul.).

Pouť v bazilice u Panny Marie Svatotomské na Starém Brně – Ochráněná města Brna, Mendlovo náměstí – pátek 15. srpna 2003
Během přípravného tridua budou v 18.30 hod. v bazilice celebrat mši svatou tyto kněží: 12. 8. – P. Metoděj Radomír Hofman OFMConv. ● 13. 8. – P. Hroznata Adamec OPraem. ● 14. 8. – P. František Hanáček ● 15. 8. – v 18.00 hod. budou mariánské nešpory a v 18.30 bude pontifikální mši svatou celebrat opat Bronislav Ignác Kramář OPraem. Při mši sv. vystoupí smíšený pěvecký sbor Rastislav Blansko. V letošním roce slavíme 680 let od založení baziliky královnou Eliškou Rejčkou.

„PLÁŠŤ SV. MARTINA“

Milí naši přátelé, kteří našemu malému společenství v Tošovicích pomáháte svými příspěvky a dary, někteří dokonce dlouhodobě, zastřešovat celou stavbu kostela sv. Martina, posíláme tímto způsobem poděkování. Čeká nás II. etapa (pozn. 1 mil. a 200 tis. Kč), tzn. presbytář, hlavní loď a sakristie! Ukončení je plánováno v příštím roce v měsíci září. Vše se bude odvíjet od finančního krytí. Někteří z Vás pomohli už vícekrát, pečlivě evidujeme všechny dary. Čteme však i adresy nových dárců. Ať vás provází Boží ochrana a požehnání. Někteří jména jsou nečitelná, ale ubezpečujeme všechny, že mše svaté, které se slouží pravidelně 1x v měsíci v kostele sv. Martina, jsou v intencích za dárců „Pláště sv. Martina“.
Prosíme každého z Vás, uvádějte u každého daru na složence heslo „PLÁŠŤ SV. MARTINA“ Tošovice!
Kontaktní adresy: Římskokatolická farnost Odry, Kostelní 11, 742 35 Odry ● Jan Jakubík, techn. prac. k. sv. Martina, Tošovice 16, 742 35 Odry.

Matrice svatokopecká zajišťuje v **sobotu dne 16. srpna** v době od 13.00 do 17.00 hod. prohlídku baziliky, slavnostních sálů fary, ambitu a kaple Jména Panny Marie s odborným výkladem a možností výstupu na věž a do kupole baziliky.

V neděli dne 7. září se od 13.30 hod. koná ve Francouzském sále svatokopecké baziliky 8. pouť Matice svatokopecké. V 15.00 hod. bude za členy Matice sloužit v bazilice mši svatou P. Jakub K. Berka OPraem. Matice svatokopecká pořádá v **neděli dne 7. září v 16 hod.** ve Francouzském sále svatokopecké fary přednášku Ing. Valdštiny na téma *Český stát v 11. století, doba sv. Prokopa, význam Sázavy*.

Hlavní pouť na poutním místě **P. Marie Pomocné u Zlatých Hor** na Jesenicku se bude konat v **sobotu 9. srpna 2003**. Pouť bude zaměřena na hlubší duchovní prožívání Středoevropských katolických dnů. Mši sv. bude sloužit emeritní biskup hradecký arcibiskup Mons. Karel Otčenášek. Začátek mše sv. v 11 hodin. Před mši sv. křížová cesta z města Zlatých Hor. Odpoledne adorace a svátostné požehnání. Zvláštní autobusové spojení od všech vlaků zajištěno. Další informace na tel. 584 425 916.

Charita Javorník hledá zdravotní sestry a zdravotní sestru na funkci odb. garanta – vrchní sestra CHOPS. Nutné: 5 let odb. praxe, z toho dva roky u lůžka. Ukončené PSS v oboru interna, geriatry, nebo bak. studium. Ubytování zajistíme. Kontakt: P. Kučerka, 604 645 350, 584 440 217, javornik@charita.cz.

Věřící z malé farnosti Libín u Českých Budějovic hledají **kněze-důchodce pro svou farnost**. Farní budova i kostel jsou ve výborném stavu. Fara i garáž jsou volné. Je zaveden veřejný vodovod a plynové vytápění. V případě zájmu můžete volat na Obecní úřad Libín, tel. 387 984 829, nebo na p. Václava Kuthana, Libín č. p. 4, tel. 387 984 817.

Koordináční tým Středomoravské družiny skautského oddílu Velená Fanderlika sděluje tímto, že se ve dnech 4. a 5. září t.r. koná v objektech Poutních domů **na Sv. Hostýně VII. sněm Fanderlikovců**. Sněmovní delegáti, hosté a příznivci českého skautského hnutí mají možnost účastnit se po sněmu tradiční muklovské pouti ve svatohostýnské bazilice v sobotu 6. 9. 2003.

Srdečně zveme na velkou **pouť do Tábora – Klokot** v sobotu 16. srpna 2003. Slavná mše sv. v 10 hod. – hlavní celebrant o. biskup Mons. Jiří Padour OFMCap.

Liturgická čtení

Neděle 10. 8. – 19. neděle v mezidobí

1. čt.: 1 Král 19,4-8
Ž 34(33),2-3.4-5.6-7.8-9
Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
2. čt.: Ef 4,30-5,2
Ev.: Jan 6,41-51

Pondělí 11. 8. – památka sv. Kláry

1. čt.: Dt 10,12-22
Ž 147B(147),12-13.14-15.19-20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 17,22-27

Úterý 12. 8. – nez. pam.

sv. Jany Františky de Chantal
1. čt.: Dt 31,1-8
Ž Dt 32,3-4a.7.8.9+12
Odp.: 9a (*Hospodinovým podílem je lid jeho.*)
Ev.: Mt 18,1-5.10.12-14

Středa 13. 8. – nez. pam.

sv. Ponciána a Hippolyta
1. čt.: Dt 34,1-12
Ž 66(65),1-3a.5+8.16-17
Odp.: srov. 20a+9a (*Bůh buď veleben; on dal život naší duši.*)
Ev.: Mt 18,15-20

Čtvrtek 14. 8. – památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho

1. čt.: Joz 3,7-10a.11.13-17
Ž 114(113A),1-2.3-4.5-6
Odp.: *Aleluja*
Ev.: Mt 18,21-19,1
večer:
1. čt.: 1 Kron 15,3-4.15-16; 16,1-2
Ž 132(131),6-7.9-10.13-14
Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdí na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)
2. čt.: 1 Kor 15,54-57
Ev.: Lk 11,27-28

Pátek 15. 8. – slavnost

Nanebevzetí P. Marie
1. čt.: Zj 11,19a;12,1.3-6a.10ab
Ž 45(44),10b.11a+12a.16
Odp.: srv. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)
2. čt.: 1 Kor 15,20-27a
Ev.: Lk 1,39-56

Sobota 16. 8. – nez. pam. sv. Štěpána

Uherského nebo sob. pam. P. Marie
1. čt.: Joz 24,14-29
Ž 16(15),1-2a+5.7-8.11
Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
Ev.: Mt 19,13-15

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	10. 8.	11. 8.	12. 8.	13. 8.	14. 8.	15. 8.	16. 8.
Antifona	1028	1741	1060	1075	1708	1469	1122
Žalm	783	786	786	783	786	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1742	1061	1076	1708	1469	1123
Antifony	1030	1046	1062	1076	1092	1470	1123
Žalmy	1030	1046	1062	1076	1093	813	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1743	1065	1079	1710	1470	1126
Antifona k Zach. kantiku	709	1743	1065	1080	1467	1471	1126
Prosby	1033	1744	1065	1080	1711	1471	1126
Záv. modlitba	709	1465	1613	1466	1467	1471	1476
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1264	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1472	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1265	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1472	1130
Záv. modlitba	709	1054	1069	1084	1100	1471	1131
Nešpory:							
Hymnus	1024	1039	1746	1071	1085	1473	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1086	1468	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1087	1649	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1749	1074	1089	1468	1135
Ant. ke kant. P. M.	709	710	1750	1074	1090	1468	710
Prosby	1028	1043	1750	1074	1090	1468	1135
Záv. modlitba	709	709	1465	1613	1466	1469	711
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1238

**Albert Josef Beneš: SOUKROMÁ ZJEVENÍ V SOUČASNÉ
TEOLOGICKÉ LITERAURE**

V dějinách církve vyvolávala tzv. soukromá zjevení často konfliktní situace mezi svými přívrženci a odpůrci, utvářely se postoje zásadní skepse i nekritického až lehkověrného akceptování. Obojí s sebou nese vážná nebezpečí. Vždyť některá soukromá zjevení inspirovala nové blahodárné duchovní proudy a formy zbožnosti, stala se zdrojem duchovnosti celých národů. Proti tomu ale domnělá zjevení probouzela v lidech senzacechtivost, nekázeň, odpor vůči církevní autoritě, což působí mnoho pastoračních problémů.

NOVINKA MCM s. r. o.

Teologická reflexe této tematiky je tedy velmi záslužná. Autor se opírá především o tři druhy pramenů: o biblické texty v konfrontaci s díly světců Tomáše Akvinského, Jana od Kříže a Terezie z Avily, o výnosy magisteria (zvláště obou vatikánských koncilů) a o díla současných předních teologů K. Rahnera, R. La-tourella, R. Laurentina, M. Ruseckého aj. V závěrečných kapitolách autor vyvozuje praktické důsledky a žádoucí postupy vůči soukromým zjevením církevně uznaným i neuznaným, a tak poskytuje cennou oporu pro jednání kněží v konfrontaci s danou problematikou.

MCM, 1. vydání, A5 váz., 168 str., 170 Kč

**Maria Calasanz Ziescheová:
VE SLUŽBĚ BOHU A LIDEM**
Život blahoslavené Marie Terezie Schererové

Zajímavé, čtivě podané vyprávění o celoživotní cestě první generální představené kongregace Milosrdných sester sv. Kříže z Ingenbohlu: Švýcarsko 19. století – venkovské děvčátko Kateřina – služba u nemocných v městském špitále – vedení chudobince – učitelování – stavba nemocnice v Churu – budování mateřince v Ingenbohlu – Sv. otec – spoluúčast v křesťansky vedené továrně – splacení dluhů po krachu – válečný lazaret – stavba klášterů ... a stále bezeslovné zvěstování Boží dobroty a milosrdenství skrze Krista ukřížovaného.

*Karmelitánské nakladatelství, 1. vydání,
5 váz., 172 str., 169 Kč.*

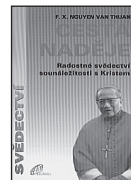
**F. K. Nguyen Van Thuan: CESTA NADĚJE
Radostné svědectví sounáležitosti s Kristem**

Vietnamský arcibiskup a později kardinál F. X. Nguyen Van Thuan strávil 13 let v komunistickém vězení, odkud byly tajně vynášeny jednotlivé stránky, které tam napsal. Lidé je šířili a opisovali nejen po celém Vietnamu, ale i v zahraničí. Každodenní četba těchto myšlenek se postupně stala oporou tisícům lidí.

Rukopis se dostal až k nám díky uprchlíkům na člunech, známých jako „boat people“, kteří z něj čerpali sílu, odvahu, pokoj, víru a naději v nejdramatičtějších chvílích svého útěku.

Máme před sebou dílo autentického učitele, který nás provází životem den po dni a pomáhá každému na jeho vlastní cestě naděje.

Paulínky, brož. zmenš. A5, 200 str. 198 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese: **Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1;**
tel.: 587 405 431, fax: 585 222 803, e-mail: knihy@maticecm.cz

**Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese
www.maticecm.cz**

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.